

ג'וליה קווין

"חכם, מצחיק"

Time Magazine

NETFLIX

בהוצאת ספר זה נעזרה
הסדרה המקורית של NETFLIX

ברידג'רטון

ההמכר של ה-The New York Times

ברידג'רטון

לסר פיליפ, באהבה

ג'וליה קווין

לסר פיליפ, באהבה

— ■ ■ ■ —

ספר חמישי בסדרה

מאנגלית: יפעה הדר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ג'וליה קווין
לסר פיליפ, באהבה

Julia Quinn
TO SIR PHILLIP, WITH LOVE

"To Sir Phillip, With Love: The 2nd Epilogue"

copyright © 2009 by Julie Cotler Pottinger

To Sir Phillip, With Love. copyright © 2003 by Julie Cotler Pottinger

Published by arrangement with Avon Books, an imprint of HarperCollins Publishers.

All rights reserved.

עורכת: תמר לנדאו

הגהות: רמה אשוח

הגהה אחרונה: אילת שני

עימוד: שרית רוזנברג

עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ

רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמון, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.

6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2025

מסת"ב 978-965-7831-80-9 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

... אני יודעת שאת אומרת שביום מן הימים אוהב בניס, אבל אני
אומרת שבחיים לא!!! עם שלושה סימני קריאה!!!

– מאלואיז ברידג'רטון לאימה, נדחף מתחת לדלתה של
ויולט ברידג'רטון בשנתה השמינית של אלואיז

... מעולם לא חלמתי שעונה יכולה להיות מסעירה כל כך! הגברים
נאים ומקסימים כל כך. אני יודעת שאתאהב מייד. איך אפשר שלא?

– מאלואיז ברידג'רטון לאחיה קולין, במהלך השתתפותה
בנשף פתיחת העונה בלונדון

... אני די בטוחה שלעולם לא אינשא. אם קיים מישהו בשבילי
באיזשהו מקום, את לא חושבת שכבר הייתי מוצאת אותו?

– מאלואיז ברידג'רטון לחברתה היקרה פנלופי
פת'רינגטון, במהלך עונתה השישית כנשפי לונדון

... זוהי ההזדמנות האחרונה שלי. אני אוחזת בגורל בשתי ידי
ומשליכה את הזהירות לכל רוח. סר פיליפ, בבקשה, בבקשה, אני
מתחננת שתהיה כל מה שדמיינתי. מפני שאם הינך הגבר העולה
ממכתביך, נדמה לי שאוכל לאהוב אותך. ואם אתה מרגיש כמוני...

– מאלואיז ברידג'רטון, שורבט על פיסת נייר, בדרכה
לפגוש את סר פיליפ קריין בפעם הראשונה בחייה

לסטפני ורנדל הרגריבז –
פתחתם את ביתכם,
הראיתם לנו את עירכם,
אחסנתם את חפצינו,
וכאשר הגענו,
חיכתה לנו חבילת שי על המרפסת.

וכאשר באמת נזקקתי למישהו,
ידעתי בדיוק למי להתקשר.

וגם לפול,
הפעם בגלל.
באמת תמיד בגלל.

פתח דבר

פברואר 1823
גלוסטרשייר, אנגליה

זה היה אירוני, באמת, שזה קרה ביום שמשי שכזה. ביום השמשי הראשון אחרי תקופה של משהו כמו – שישה שבועות תמימים של שמיים אפורים, מלווים ממטרים אקראיים של שלג קל או גשם? אפילו פיליפ, שחשב עצמו אדיש לגחמות מזג האוויר, הרגיש שמצב רוחו מתבהר, שחיוכו מתרחב. הוא יצא החוצה – לא הייתה לו ברירה. אף אחד לא יכול להישאר בין ארבעה קירות במהלך תצוגה כה מרהיבה של אור השמש.

בעיקר במהלך חורף אפרורי שכזה. אפילו עכשיו, יותר מחודש אחרי המקרה, הוא התקשה להאמין שהייתה לשמש החוצפה להקניטו בצורה כזו. ואיך היה עיוור כל כך ולא ציפה לכך? הוא חי עם מרינה מאז יום חתונתם. שמונה שנים ארוכות עמדו לרשותו להכיר את האישה. הוא היה צריך לצפות לכך. ולאמיתו של דבר... טוב, לאמיתו של דבר, הוא באמת ציפה לכך. הוא פשוט לא רצה להודות בציפיותו. אולי פשוט ניסה להוליך עצמו שולל, אפילו להגן

על עצמו. להסתתר מהמובן מאליו, בתקווה שאם לא יחשוב על כך, זה לעולם לא יקרה.

אבל זה קרה. ועוד ביום שמשי. אין ספק שלא־להים יש חוש הומור חולני.

הוא השפיל מבט אל כוס הוויסקי שלו, שהייתה ריקה באופן די לא מוסבר. ודאי שתה את הנוזל הארוך, ועם זאת, לא זכר שעשה זאת. הוא לא הרגיש מטושטש, לפחות לא מטושטש כמו שהיה אמור להיות. אפילו לא מטושטש כמו שהיה רוצה להיות.

הוא השקיף החוצה מבעד לחלון ואל השמש, שהחליקה נמוך לעבר האופק. היה זה עוד יום שמשי. זה ודאי הסביר את המלנכוליה החריגה שלו. לפחות כך קיווה. הוא ביקש הסבר לעייפות הנוראה הזו שכמו השתלטה עליו, ממש נזקק להסבר.

מלנכוליה הבעיתה אותו.

יותר מכל דבר אחר. יותר מאש, יותר ממלחמה, יותר מהגיהנום כשלעצמו. המחשבה על שקיעה בעצבות, על הירדות לה...

מרינה הייתה מלנכולית. מרינה בילתה את כל חייה, או לפחות את כל חייה כפי שהכיר, שקועה במלנכוליה. הוא לא זכר את צליל צחוקה, והאמת, לא היה בטוח שבכלל שמע אותו אי־פעם.

זה היה יום בהיר, ו –

הוא עצם בכוח את עיניו, לא בטוח אם התנועה נועדה לעורר את הזיכרון או למחוק אותו.

היה זה יום שמשי, ו...

"מעולם לא חשבת שתרגיש משהו כזה שוב על עורך, נכון, סר פיליפ?"

פיליפ קריין הסב את פניו אל השמש, ועצם את עיניו כשהניח לחמימות להתפשט על עורו. "היא מושלמת," מלמל. "היא הייתה יכולה להיות כזו, אם לא היה קר כל כך, לעזאזל."

מיילס קרט, מזכירו, גיחך. "לא עד כדי כך קר. האגם לא קפא לגמרי השנה. רק בכמה מקומות."

פיליפ נפנה מהשמש בחוסר רצון ופקח את עיניו. "עוד לא הגיע האביב."

"אם אתה מייחל לאביב, אדוני, אולי היית צריך להציץ בלוח השנה."

פיליפ בחן אותו מזווית עינו. "אני משלם לך כדי שתדבר אליי בחוצפה כזו?"

"בהחלט. וביד רחבה למדי."

פיליפ חיך בינו לבינו, ושני הגברים השתתקו והמשיכו ליהנות מקרני השמש במשך עוד כמה רגעים.

"חשבתי שלא אכפת לך מהאפרוריות," אמר מיילס כששבו והלכו לחממה של פיליפ.

"לא אכפת לי," אמר פיליפ, צועד בביטחון של אתלט מלידה. "אבל העובדה שהשמיים המעוננים לא מפריעים לי, אין משמעה שאיני מעדיף את השמש." הוא השתתק, נראה מהורהר. "אל תשכח לומר לאומנת מילסבי להוציא את הילדים החוצה היום. הם יזדקקו למעילים חמים, כמובן, לכובעים ולכסיות ולדברים כאלו, אבל הם חייבים לתת לקרני השמש לגעת מעט בפניהם. הם היו סגורים בבית יותר מדי זמן."

"כולנו," מלמל מיילס.

פיליפ גיחך. "אכן." הוא העיף מבט מעבר לכתפו, אל החממה שלו. ודאי מוטב היה לו טיפל במכתביו עכשיו, אבל קודם רצה לברור כמה זרעים, ולאמיתו של דבר, לא הייתה סיבה שלא יוכל לדחות את עסקיו עם מיילס בשעה או יותר. "קדימה," אמר למיילס. "לך חפש את האומנת מילסבי. אתה ואני נוכל לעבוד מאוחר יותר. שנינו הרי יודעים שאתה שונא את החממה."

"לא בעונה הזו של השנה," אמר מיילס. "החום כאן מבורך כעת."

פיליפ הרים גבה כשהטה את ראשו לעבר בית רומני. "אתה טוען שבית אבותי פרוץ לרוחות?"

"כל הבתים הישנים פרוצים לרוחות."

"זה נכון," אמר פיליפ בחיוך. הוא דווקא חיבב את מיילס. הוא קיבל אותו לעבודה שישה חודשים קודם לכן, על מנת שיעזור עם הררי הניירת והפרטים שהצטברו מניהול הנחלה הקטנה שלו. מיילס היה די טוב. צעיר, אבל טוב. חוש ההומור היבשושי שלו היה ללא ספק מבורך בבית שבו הצחוק מעולם לא היה קיים בשפע. המשרתים מעולם לא העזו להתברח עם פיליפ, ומרינה... טוב, היה ברור לכולם שמרינה לא צוחקת ולא מקניטה.

לפעמים הצחיקו הילדים את פיליפ, אבל זה היה הומור מסוג שונה, וחוף מזה, רוב הזמן הוא לא ידע מה להגיד להם. הוא ניסה, אלא שאז הרגיש מגושם מדי, גדול מדי, חזק מדי, אם זה אפשרי בכלל. ואז פשוט היה מגרש אותם, אומר להם לחזור אל האומנת שלהם.

זה היה פשוט יותר.

"קדימה, לך," אמר פיליפ, משלח את מיילס למשימה שוודאי היה אמור לבצע בעצמו. הוא עדיין לא ראה היום את ילדיו, הניח שייאלץ לראותם, אבל לא רצה להרוס את היום באיזו אמירה נוקשה, כזו שנראה שמעולם לא הצליח להימנע ממנה.

הוא יצטרף אליהם כשהיו בטיול בטבע עם האומנת מילסבי. זה רעיון מעולה. אז יוכל להצביע על צמח כלשהו ולספר להם עליו, והכול יהיה פשוט ולגמרי בלתי מזיק.

פיליפ נכנס לחממה שלו וסגר את הדלת מאחוריו, נושם את האוויר הלח בברכה. הוא למד בוטניקה בקיימברידג', אפילו סיים בהצטיינות, ולמען האמת, ודאי היה בוחר בחיים אקדמיים אילולא היה אחיו הבכור נהרג בקרב ווטרלו, מטיל על פיליפ, שנולד שני, את עולו של תפקיד בעל הקרקעות וג'נטלמן בכפר.

הוא שיער שיכול היה להיות גרוע יותר. אחרי הכול, הוא יכול היה להיות בעל קרקעות וג'נטלמן בעיר. לפחות כאן היה יכול לעסוק בבוטניקה יחסית בשלווה.

הוא רכן מעל ספסל העבודה שלו, ובחן את הפרויקט האחרון

שלו – זן של אפונה אותו ניסה להרבות כדי שיגדל ויתעגל יותר בתוך האפון. עדיין לא התמזל מזלו. הגידול הנוכחי קמל ואף הצהיב, תוצאה שכלל לא ציפה לה.

פיליפ הזעיף פנים, ואז הרשה לעצמו לחייך מעט כשהלך לירכתי החממה לאסוף את הצידור שלו. הוא מעולם לא התאכזב מאוד כאשר ניסוייו לא הניבו את התוצאות להן קיווה. לדעתו, כורח מעולם לא היה אבי ההמצאה.

מקריות. הכול קשור למקריות. אף מדען מעולם לא יודה בכך, כמובן, אבל מרבית ההמצאות הגדולות באו לעולם בזמן שמדען זה או אחר היה עסוק בניסיון לפתור בעיה אחרת לגמרי.

הוא גיחך בעודו מזיז הצידה את האפונים הנבולים. בקצב הזה, עוד ימצא תרופה לצינית לפני סוף השנה.

בחזרה לעבודה. בחזרה לעבודה. הוא רכן מעל אוסף הזרעים שלו, וסידר אותם כדי שיוכל לבחון את כולם. נדרש לו אחד מתאים בלבד לשם –

הוא הרים את מבטו, והשקיף החוצה מבעד לזוגית שנשטפה לא מכבר. תנועה בצידו השני של השדה לכדה את עינו. הבזק אדום.

אדום. פיליפ חייך לעצמו כשהניד בראשו. זו ודאי מרינה. אדום היה הצבע האהוב עליה, וזה תמיד נראה לו מוזר. מי שבילה בחברתה ודאי ציפה שתעדיף צבע כהה וקודר יותר.

הוא עקב אחריה במבטו עד שנעלמה בתוך מובלעת היער, ואז שב לעבודתו. היה נדיר לראות את מרינה מחוץ לבית. בימים אלו, לא הגיחה לעיתים קרובות מבין כותלי חדר השינה שלה. פיליפ שמח לראותה יוצאת לשמש. אולי הדבר ישיב מעט את רוחה. לא לגמרי, כמובן. פיליפ לא חשב שהשמש מסוגלת לעשות זאת. אבל אולי היום החמים והבהיר יצליח לעודד אותה למשך כמה שעות, להעלות חיוך קטן על שפתיה.

אלוהים יודע עד כמה זה יועיל לילדים. הם ביקרו את אימם בחדרה כמעט מדי ערב, אבל לא היה בזה די. ופיליפ ידע שאין בכוחו לפצות על ההיעדר הזה.

הוא נאנח, וגל של חרטה שטף אותו. הוא לא אב מהסוג הדרוש להם, הוא ידע זאת. הוא ניסה להגיד לעצמו שהוא עושה כמיטב יכולתו, שהוא מצליח במטרה היחידה שלו בכל הנוגע לאבהות – שאינו מתנהג כאביו.

ובכל זאת ידע שאין בכך די.

בתנועות החלטיות הרף עצמו משולחן העבודה שלו. הזרעים יוכלו לחכות. ודאי גם ילדיו יוכלו לחכות, אבל הוא לא התכוון לכך. מוטב שייקח אותם הוא לטיול בטבע, לא האומנת מילסבי, שלא יודעת להבחין בין עצים נשירים לעצי מחט, שקרוב לוודאי תגיד להם שוורד הוא חיננית ו...

הוא שב והביט מבעד לחלון, מזכיר לעצמו שזה חודש פברואר. לא סביר שהאומנת מילסבי תמצא פרח כזה או אחר במזג אוויר זה, ובכל זאת, אין בכך כדי לשחרר אותו מהעובדה שהוא זה שצריך לקחת את הילדים לטיול בטבע. זו פעילות מהסוג בו הצטיין באמת, ואסור לו להשתמט מאחריות.

הוא יצא מהחממה ואז נעצר, אפילו לא בשליש הדרך לבית רומני. אם בכוונתו לאסוף את הילדים, מוטב שייקח אותם לראות את אימם. הם כמהו לחברתה, גם כאשר לא עשתה דבר, רק הניחה יד על ראשם. כן, הם ילכו לחפש את מרינה. זה יועיל להם יותר מאשר טיול בטבע.

אבל ניסיונו לימד אותו שאסור לו להניח דבר בכל הנוגע למצב רוחה של מרינה. העובדה שיצאה מהבית אין משמעה שהיא מרגישה טוב. והוא הרגיש נורא כשהילדים ראו אותה באחד ממצבי רוחה.

פיליפ סב על עקבותיו וצעד לעבר חלקת היער, בין עציה ראה את מרינה נעלמת רק לפני כמה רגעים. מהירותו הייתה גדולה כמעט פי שניים מזו של מרינה; לא יעבור זמן רב עד שיגיע אליה ויגלה את מצב רוחה. הוא יוכל לחזור אל חדר הילדים לפני שהם יצאו עם האומנת מילסבי.

הוא חצה את היער, צועד בקלות בעקבות מרינה. האדמה הייתה

לחה, ונראה שמרינה נעלה מגפיים כבדים, מפני שעקבות צעדיה נותרו שקועים וברורים בקרקע. הם הובילו במורד ומחוצה לו, לעבר שטח ירוק.

"לעזאזל", הפטיר פיליפ, המילה בקושי נשמעת ברוח שהסתחררה סביבו. בלתי אפשרי היה לאתר את טביעות צעדיה בעשב. בעזרת ידו הצל על עיניו מפני השמש וסרק את האופק, מחפש את פיסת האודם החושפנית.

היא לא הייתה בקרבת הקוטג' הנטוש, וגם לא בשדה זרעי הניסוי של פיליפ או ליד הסלע הגדול עליו בילה פיליפ שעות רבות של טיפוס בילדותו. הוא פנה צפונה, עיניו מצטמצמות כאשר ראה אותה לבסוף. היא הייתה בדרכה אל האגם.

האגם. שפתיו של פיליפ נפערו כשהביט מטה אל דמותה שנעה באיטיות אל שפת המים. זה לא שהוא קפא לגמרי; יותר כאילו היה... מושהה... כשמוחו ספג את המראה המוזר. מרינה לא שחתה. הוא אפילו לא ידע אם היא יודעת לשחות. הוא הניח שהיא מודעת לכך שיש אגם בנחלה, אבל למען האמת, לא זכר שאי-פעם הלכה לשם, לא בשמונה שנות נישואיהם. הוא החל לצעוד לעברה, כפות רגליו מבינות איכשהו את מה שמוחו סירב לקבל. וכאשר נכנסה לתוך המים הרדודים, הוא האיצ את קצב הליכתו, עדיין רחוק מכדי לעשות דבר זולת לקרוא בשמה.

אם שמעה אותו, לא הגיבה, רק המשיכה בהתקדמותה האיטית והקצובה אל המעמקים.

"מרינה!" הוא זעק, ופתח בריצה. הוא עדיין היה במרחק דקה ארוכה ממנה, אף שרץ במהירות שיא. "מרינה!"

היא הגיעה לנקודה בה הקרקעית נשמטת, ואז נפלה ונעלמה מתחת לאפור המתכתי של פני המים, מעילה האדום צף על פני המים במשך כמה רגעים לפני שנשאב מטה גם הוא.

הוא זעק שוב את שמה, אף שספק אם שמעה את קולו. הוא החליק ומעד במורד הגבעה המובילה אל האגם, ואז, בתושייה רבה, פשט את

מעילו וחלץ את מגפיו בטרם צלל לתוך המים הקפואים. היא הייתה מתחת למים בקושי דקה; מוחו ידע שאין בכך כדי לטבוע, אבל גם שכל שנייה שתידרש לאיתורה עשויה לגרום למותה.

הוא שחה באגם אינספור פעמים, ידע בדיוק היכן הקרקעית נשמטת לפתע, והגיע לנקודה הקריטית בתנועות שחייה מהירות וקצובות, כמעט בלי להבחין בסחף המים כנגד בגדיו הכבדים.

הוא יוכל למצוא אותה. הוא חייב למצוא אותה. לפני שיהיה מאוחר מדי.

הוא צלל פנימה, עיניו סורקות את המים העכורים. מרינה ודאי בעטה בחול שעל הקרקעית, והוא ודאי עשה כמות, מפני שהחול הדק הסתחרר סביבו, ועננים ערפיליים ותפוחים הקשו עליו לראות.

בסופו של דבר, מרינה ניצלה בשל הגחמה הצבעונית היחידה שלה, ופיליפ שחה אל הקרקעית כאשר ראה את אודם מעילה צף במים כמו עפיפון עצל. היא לא נאבקה בו כאשר משך אותה מעלה; היא כבר איבדה את הכרתה והייתה לא יותר ממשקולת כבדה בזרועותיו.

הם עלו אל פני המים לשאוף אוויר, והוא נשם נשימה עמוקה, ממלא את ריאותיו הצורבות באוויר. לרגע לא הצליח לעשות דבר, רק לנשום, גופו מבין שעליו להציל את עצמו בטרם יוכל להציל אדם אחר. ואז גרר אותה אל החוף, מקפיד להחזיק את פניה מעל המים, אף שנדמה היה שאינה נושמת.

לבסוף הגיעו אל שפת המים, והוא משך אותה אל רצועת החוף הצרה המכוסה חצץ ועפר ומפרידה בין המים לעשב. בתנועות נואשות בדק אם היא נושמת, אבל לא חש בנשימה עולה מבין שפתיה.

הוא לא ידע מה לעשות, לא חשב שיצטרך אי-פעם להציל אדם מטביעה, כך שעשה פשוט את הדבר ההגיוני ביותר והשכיב אותה על ברכיו כשפניה כלפי מטה וחבט בגבה. בתחילה לא קרה דבר, אבל אחרי המהלומה האלימה הרביעית, היא השתעלה וזרם מים עכורים פרץ מפיה.

הוא הפך אותה במהירות. "מרינה?" הוא שאל מתוך לחץ ניכר, סוטר בקלות על פניה. "מרינה?"

היא השתעלה שוב וגופה התעוות בפרכוס רוטט. ואז החלה לשאוף אוויר, ריאותיה מאלצות אותה לחיות אף שנשמתה ביקשה דבר מה אחר.

"מרינה," אמר פיליפ, קולו רועד בהקלה. "תודה לאל." הוא לא אהב אותה, מעולם לא אהב אותה באמת, אבל היא הייתה אשתו, היא הייתה אם ילדיו, ועמוק בפנים, מתחת למעטה הבלתי מעורער של הצער והייאוש, היא הייתה אדם טוב ונעים. נכון שלא אהב אותה, אבל גם לא ייחל למותה.

היא מצמצצה, מבטה לא ממוקד. ואז, לבסוף, נדמה שהבינה היכן היא, מי הוא, והיא לחשה, "לא."

"אני חייב להחזיר אותך לבית," הוא אמר בזעף, מבוהל מהזעם שחש בשל המילה הבודדת הזו.

לא.

איך היא מעיזה לסרב לכך שיצייל אותה? היא מוכנה לוותר על חייה רק כי היא עצובה? המלנכוליה שלה משמעותית יותר משני ילדיהם בעיניה? במבחן החיים, מצב רוח רע חזק יותר מהצורך שלהם באם?

"אני לוקח אותך הביתה," הוא ירק עליה את המילים, מרים אותה בזרועותיו, ולא בעדינות רבה. היא נשמה עכשיו, וללא ספק ידעה מה קורה איתה, גם אם לא הייתה לגמרי אחראית למעשיה. לא היה צורך להתנהג אליה כאילו היא איזה פרח עדין.

"לא," התייפחה בשקט. "בבקשה, לא. אני לא רוצה... אני לא..."

"את באה הביתה," הכריז, צועד במעלה הגבעה, מתעלם מרוח הכפור שהקיפאה את בגדיו הרטובים; מתעלם גם מכך שהקרקע הסלעית נלחצה אל כפות רגליו החשופות.

"אני לא יכולה," לחשה בטיפת האנרגיה האחרונה של מי שתשו כוחותיה.

ובעוד פיליפ נשא את עולו הביתה, הוא לא יכול שלא לחשוב עד כמה דבריה הולמים את המצב.
אני לא יכולה.
במובן מסוים, דומה שמילים אלה סיכמו את תולדותיה.

עם רדת הלילה, נראָה שהקדחת תצליח בִּמְקוֹם שהאגם נכשל.
פיליפ נשא את מרינה הביתה מהר ככל האפשר, ובעזרת גברת הרלי, מנהלת משק ביתו, הפשיט מעליה את מלבושיה הקפואים וניסה לחמם את גופה מתחת לשמיכת הפוך, תהילת נדונייתה שמונה שנים קודם לכן.

"מה קרה?" שאלה גברת הרלי, מתנשפת בתדהמה, כשמעד פנימה דרך דלת המטבח. הוא לא רצה להשתמש בכניסה הראשית, מחשש שילדיו יראו אותו, ומלבד זאת, דלת המטבח הייתה קרובה לפחות בעשרים מטרים.
"היא נפלה לאגם," אמר בזעף.

גברת הרלי הביטה בו באופן שאיכשהו נשזרו בו ספקנות ואהדה גם יחד, והוא הבין שהיא יודעת את האמת. היא עבדה אצל משפחת קריין מאז נישואיהם; היא הכירה את מצבי רוחה של מרינה.
היא גירשה אותו מהחדר מייד לאחר שהכניסו את מרינה למיטה, והתעקשה שיחליף את בגדיו שלו פן יחלה וימות גם הוא. אבל הוא חזר לשבת לצידה של מרינה. זה היה מקומו כבעלה, חשב בתחושת אשם, מקום ממנו נמנע בשנים האחרונות.

זה היה מדכא להימצא לצד מרינה. זה היה קשה.
אבל עכשיו לא הזמן להשתמט מחובותיו, ולכן ישב לצידה כל אותו היום ואל תוך הלילה. הוא ניגב את מצחה כאשר החלה להזיע, ניסה לצקת מרק פושר לגרונה כשהייתה רגועה.
הוא אמר לה להילחם, אף שידע שדבריו נופלים על אוזניים ערלות.
היא מתה כעבור שלושה ימים.

זה היה מה שרצתה, אבל זו הייתה נחמה קטנה מאוד כשפיליפ ניצב מול ילדיו, תאומים, שזה עתה חגגו את יום הולדתם השביעי, וניסה להסביר שאימם איננה. הוא ישב בחדר השינה שלהם, גופו גדול לכיסאותיהם הזעירים. אבל הוא ישב שם, למרות הכול, מפותל ככעך, מאלץ עצמו לפגוש במבטם כשסחט מתוכו את המילים.

הם אמרו מעט, וזה לא היה אופייני להם. אבל הם לא נראו מופתעים, וזה הציק לפיליפ.

"אני – אני מצטער," הוא השתנק כשהגיע לסוף דבריו. הוא אהב אותם בכול מאודו, והוא אכזב אותם בדרכים רבות כל כך. הוא בקושי ידע איך להיות להם אב; איך לעזאזל הוא אמור לקחת על עצמו גם את תפקיד האם?

"זו לא אשמתיך," אמר אוליבר, עיניו החומות לוכדות את עיני אביו בעוצמה מטלטלת. "היא נפלה לאגם, נכון? אתה לא רחפת אותה."

פיליפ רק הנהן, לא בטוח איך להגיב.

"היא מאושרת עכשיו?" אמנדה שאלה חרש.

"נדמה לי," אמר פיליפ. "עכשיו היא זוכה להשקיף עליכם כל

הזמן מגן עדן, היא ודאי מאושרת."

נדמה שהתאומים הרהרו בכך במשך זמן מה. "אני מקווה שהיא

מאושרת," אמר אוליבר לבסוף, קולו נחרץ יותר מהבעתו. "אולי היא

כבר לא תבכה יותר."

פיליפ הרגיש את נשימתו נעתקת. הוא לא ידע שהם שמעו את

בכייה של מרינה. נדמה היה ששקעה עמוק כל כך רק בשעת לילה

מאוחרת; חדרם היה ממש מעל חדרה, אבל הוא הניח תמיד שכבר

ישנו כשאימם החלה לבכות.

אמנדה הנהנה, ראשה הבלונדיני הקטן מיטלטל מעלה ומטה. "אם

היא מאושרת עכשיו," אמרה, "אני שמחה שהיא איננה."

"היא לא איננה," קטע אוליבר. "היא מתה."

"לא, היא איננה," התעקשה אמנדה.

"זה אותו דבר," אמר פיליפ בקול חסר הבעה, מייחל שיכול היה לומר להם דבר מה זולת האמת. "אבל אני חושב שהיא מאושרת עכשיו."

ובמובן מסוים, גם זו הייתה האמת. אחרי הכול, זה מה שמרינה רצתה. אולי זה מה שהיא רצתה מלכתחילה.

אמנדה ואוליבר שתקו במשך זמן רב. הם נעצו את עיניהם ברצפה, יושבים על מיטתו של אוליבר ומנדנדים את רגליהם. הם נראו קטנים כל כך על המיטה שהייתה בבירור גבוהה מדי בשבילם. פיליפ הזעיף פנים. איך ייתכן שלא הבחין בכך מעולם? הם לא אמורים לישון על מיטות נמוכות יותר? מה יקרה אם ייפלו באמצע הלילה?

ואולי הם גדולים מדי לכל זה. אולי הם כבר לא נופלים מהמיטה. אולי מעולם לא נפלו.

אולי הוא באמת אב נפשע. אולי עליו לדעת את כל הדברים האלו.

אולי... אולי... הוא עצם את עיניו ונאנח. אולי כדאי שיפסיק לחשוב כל כך הרבה ופשוט ינסה כמיטב יכולתו ויסתפק בזה. "תעזוב?" שאלה אמנדה, מרימה את ראשה.

הוא הביט לתוך עיניה, כחולות כל כך, דומות כל כך לעיני אימה. "לא," הוא לחש בעוז, כורע ברך לפניו ואוחז בידיה הזעירות. הן נראו קטנות כל כך באחיזתו, שברירות כל כך.

"לא," חזר ואמר. "אני לא עוזב. לא אעזוב לעולם..."

פיליפ השפיל מבט לכוס הוויסקי שלו. היא שוב הייתה ריקה. מוזר איך כוס ויסקי יכולה להתרוקן גם אחרי שגבר ממלא אותה ארבע פעמים.

הוא שנא לזכור. הוא לא ידע מה היה הכי גרוע. הצלילה

מתחת למים, או הרגע שבו גברת הרלי הסתובבה אליו ואמרה, "היא איננה?"

ואולי היו אלו ילדיו, הצער על פניהם, הפחד בעיניהם?
הוא הרים לשפתיו את הכוס, מניח לטיפות האחרונות להחליק לתוך פיו. החלק הגרוע ביותר היה ללא ספק ילדיו. הוא אמר להם שלעולם לא יעזוב אותם, ואכן לא עזב – לעולם לא יעזוב – אבל לא היה די רק בנוכחותו. הם היו זקוקים ליותר. הם היו זקוקים לאדם היודע איך להיות הורה, היודע איך לדבר איתם ולהבין אותם, אדם שיגרום להם להקשיב ולהתנהג כראוי.

ומאחר שלא יוכל להשיג להם אב אחר, הניח שייאלץ לאתר בשבילם אם. ברור שזה מוקדם מדי. הוא לא יוכל להינשא לאף אחת עד שתחלוף תקופת האבל שלו, אבל זה לא אומר שלא יוכל לחפש.

הוא נאנח וקרס למושביו. הוא נזקק לרעיה. לכל רעיה. לא היה אכפת לו איך תיראה. גם לא אם יש לה כסף. לא היה לו אכפת אם תדע לחשב בעל פה, לדבר צרפתית, או אפילו לרכוב על סוס. היא בסך הכול תצטרך להיות מאושרת.

זו דרישה גדולה כל כך מרעיה? חיוך, לפחות פעם ביום. אולי אפילו כמה צלילי צחוק?

והיא תהיה חייבת לאהוב את ילדיו. או לפחות להעמיד פנים שהיא אוהבת אותם, בצורה משכנעת כל כך, עד שלעולם לא ירגישו בהבדל.

זו לא דרישה גדולה כל כך, נכון?

"סר פיליפ?"

פיליפ הרים את מבטו, מקלל את עצמו על שהשאיר את דלת חדר העבודה שלו פתוחה מעט. מיילס קרטר, מזכירו האישי, הציץ פנימה.

"מה?"

"מכתב, אדוני", אמר מיילס ונכנס פנימה, מושיט לו מעטפה. "מלונדון."

פיליפ השפיל את מבטו אל המעטפה שבידו, גבותיו מתרוממות למראה כתב היר, שהיה ללא כל ספק נשי. הוא שילח מעליו את מיילס בניד ראש, ואז הרים את סכין המכתבים והחליקו מתחת לחותם השעווה. דף נייר בודד החליק החוצה. פיליפ חש בו באצבעותיו. איכות גבוהה. יקר. כבד, עדות חד־משמעית לכך שהשולחת אינה צריכה להצטמצם ולחסוך בהוצאות המשלוח. לאחר מכן הפך את הדף וקרא:

רחוב ברטון מספר 5
לונדון

סר פיליפ קריין –

אני כותבת לך כדי להביע את תנחומיי על אוכדנה של אשתך, דודנית היקרה מרינה. אף שעברו שנים רבות מאז פגשתי את מרינה, אני זוכרת אותה בחיבה רבה והצטערתי צער רב כשדבר מותה הגיע לאוזניי.

אנא, אל תהסס לכתוב אם יש משהו שאוכל לעשות כדי להקל את כאבך בשעה קשה זו.

שלך,

מיס אלואיז ברידג'רטון

פיליפ שפשף את עיניו. ברידג'רטון... ברידג'רטון. האם למרינה היו דודנים ששםם ברידג'רטון? נראה שכן, אם אחת מהם שולחת לו מכתב.

הוא נאנח, ואז הפתיע את עצמו כשהושיט את ידו לנייר המכתבים שלו, לקסת הדיו ולנוצה. הוא קיבל מעט מאוד מכתבי תנחומים מאז מותה של מרינה. דומה שרוב חבריה ובני משפחתה שכחו אותה לאחר נישואיה. הוא הניח שזה לא צריך להכעיס אותו, אפילו לא להפתיעו.

לעיתים נדירות בלבד היא יצאה מחדר השינה שלה; קל לשכוח מישהי שלא רואים.

מיס ברידג'רטון ראויה למענה. זה עניין של נימוס, וגם אם לא (ופיליפ היה די בטוח שהוא לא לגמרי בקי בכללי הנימוס בעת מות רעייתו של אדם), עדיין נראה לו שאיכשהו מן הראוי לנהוג כך. וכך, בנשימה לאה, הצמיד את הנוצה לנייר.

פרק 1

מאי 1824

במקום כלשהו בדרך
בין לונדון לגלוסטרשייר
אישון לילה

מיס ברידג'רטון היקרה –

תודה על מכתבך האדיב במות אשתי. מתחשב מצידך
להשקיע זמן ולכתוב לאדם שמעולם לא פגשת. אני שולח לך
פרח מיובש זה להכרת תודה. זוהי ציפורנית אדומה פשוטה
(סילנה דיוקה), אך היא מאירה את שדות גלוסטרשייר, ונדמה
כאילו הקדימה לפרוח השנה.

היה זה פרח הבר האהוב על מרינה.

ברגשי כבוד,

סר פיליפ קריין

אלואיז ברידג'רטון החליקה בחיקה את דף הנייר שקראה שוב ושוב.
אף שהירח המלא האיר דרך חלונות המרכבה, היה רק מעט אור
באמצעותו הצליחה לראות את המילים, אבל כל זה לא באמת היה
חשוב. היא שיננה את מילות המכתב, והפרח המיובש העדין, צבעו

ורוד יותר מאשר אדום, היה מוגן ובטוח בין דפי ספר שלקחה בלי רשות מספרייתו של אחיה.

היא לא מאוד הופתעה כשקיבלה תשובה מסר פיליפ. כללי הנימוס מכתבים זאת, אפילו שאימה של אלואיז, ללא ספק הפוסקת העליונה בכל הנוגע לכללי הנימוסין, אמרה שאלואיז מתייחסת לחליפת המכתבים שלה ברצינות מעט רבה מדי.

נשים במעמדה של אלואיז נהגו, כמובן, להקדיש כמה שעות בשבוע לכתיבת מכתבים, אבל אלואיז כבר מזמן עשתה לעצמה הרגל להקדיש לכך אותה כמות זמן מדי יום. היא נהנתה לכתוב מכתבים, בעיקר לאנשים שלא ראתה זה שנים (תמיד אהבה לדמיין את הפתעתם בפתיחת המעטפה שלה), ולכן אחזה בעט ונייר כמעט בכל הזדמנות – לידות, מיתות, כל סוג של הישג שהיה ראוי לדברי הלל או נחמה.

היא לא ידעה מדוע המשיכה לשלוח את מכתביה, אלא רק שבילתה זמן כה רב בכתיבתם לכל אחד מאחיה או אחיותיה שהתגוררו מחוץ ללונדון באותו זמן, ונראה פשוט מאוד לשרבט מכתב קצר לקרוב משפחה רחוק בעודה יושבת ליד מכתבתה.

ואף שכולם שרבטו מכתב קצר בתגובה – אחרי הכול, היא הייתה בת ברידג'רטון, ואף אחד לא רצה להעליב בת ברידג'רטון, כמובן – איש מעולם לא צירף מתנה, ואפילו לא צנועה כל כך, כמו פרח מיובש.

אלואיז עצמה את עיניה, ודמינה את עלי הכותרת הוורדרדים העדינים. היה קשה לדמיין גבר מטפל בפריחה כה שברירית. ארבעת אחיה היו גברים גדולים וחזקים, עם כתפיים רחבות ומוטת ידיים ארוכה, שללא ספק הייתה משחיתה את הפרח המסכן הזה בשבריר שנייה.

תשובתו של סר פיליפ עוררה את סקרנותה, בעיקר בשל השימוש שלו בלטינית, והיא נחפזה לענות לו.

סר פיליפ היקר –

תודה רבה על הפרח המיובש המקסים. הופתעתי כל כך כשהוא
צף ועלה מתוך המעטפה.
איזו מזכרת נפלאה ממדינה היקרה.
לא יכולתי שלא להבחין ביכולתך לציין את שמו המדעי
של הפרח. אתה בוטניקאי?

שלך,
מיס אלואיז ברידג'רטון

כמה ערמומי מצידה לסיים את המכתב בשאלה. עכשיו המסכן ייאלץ
להשיב לה.
הוא לא הכויב. אלואיז נאלצה לחכות רק עשרה ימים לתשובתו.

מיס ברידג'רטון היקרה –

אני אכן בוטניקאי, ולמדתי בקיימברידג', אף שכרגע אני קשור
לאף אוניברסיטה או מוסד מדעי אחר. אני עורך ניסויים כאן,
בבית רומני, בחממה שלי.
גם את מתעניינת במדעים?

שלך,
סר פיליפ קריין

משהו בתכתובת הזו הרגין את הלב. אולי הייתה זו פשוט ההתרגשות
שבמציאת מישהו שאינו קרוב משפחה ובאמת נשמע להוט לנהל
דו־שיח כתוב. מה שזה לא יהיה, אלואיז מיהרה להשיב לו.

סר פיליפ היקר –

אלוהים, לא, לצערי, אין לי ראש למדעים, אף שאני די טובה
בחישובים. אני הרבה יותר מתעניינת במדעי הרוח – אולי
שמת לב שאני אוהבת לכתוב מכתבים.

שלך בידידות,
אלואיז ברידג'רטון

אלואיז לא הייתה משוכנעת שנהגה נכון כאשר חתמה על המכתב
בכזו קרבה, אבל החליטה שאם כבר לטעות, עדיף שתהיה זו טעות
מעיזה. נראה שסר פיליפ נהנה מחילופי המכתבים ביניהם בדיוק
כמוה, אחרת לא היה מסיים את מכתבו בשאלה, נכון?
תשובתו אליה התקבלה שבועיים מאוחר יותר.

מיס ברידג'רטון היקרה שלי –

זהו אכן סוג של ידידות, הלא כן? אני מודה שכאן בכפר החיים
מבודדים למדי, וכאשר אדם אינו רואה מולו פנים מחייכות
בארוחת הבוקר, אז טוב לו לפחות לקבל מכתב ידידותי, הלא
כן?

צירפתי למכתבי עוד פרח בשכילך. הפעם זהו גרניום
פרטנסה, הידוע יותר בשם גרניום הערבות.

בהערכה רבה,
פיליפ קריין

אלואיז זכרה היטב את אותו היום. היא ישבה בכיסא הסמוך לחלון
בחדר השינה שלה, והתבוננה בפרח הסגול המיובש במשך זמן שנדמה
כמו נצח. האם הוא מנסה לחזור אחריה? באמצעות הדואר?

ואז יום אחד קיבלה מכתב שהיה שונה מאוד מכל האחרים.

מיס ברידג'רטון היקרה שלי –

אנחנו מתכתבים כבר זמן רב, ואף שמעולם לא נפגשנו באופן רשמי, אני מרגיש כאילו אני מכיר אותך. אני מקווה שאת מרגישה כמוני.

סלחי לי על ישירותי, אבל אני כותב כדי להזמין אותך לבקר אותי כאן, בבית רומני. כולי תקווה שאחרי זמן מה, נוכל להחליט שאנחנו מתאימים זה לזה, ותסכימי להינשא לי. כמובן שלא תהיי ללא בת לוויה הולמת. אם תקבלי את הזמנתי, אדאג לבואה של דודתי האלמנה לבית רומני באופן מיידי.

בתקווה גדולה שתשקלי את הצעתי,

שלך, כתמיד,
פיליפ קריין

אלואיז מיהרה לתשוב את המכתב במגירה, לא מסוגלת אפילו להבין את בקשתו. הוא רוצה להינשא למישהי שהוא לא מכיר כלל ועיקר?

לא. אם לנהוג בהגינות, זו לא האמת לאמיתה. הם הכירו זה את זה. במהלך שנת ההתכתבות ביניהם, אמרו יותר משאמרו זוגות רבים במהלך כל תקופת הנישואים שלהם.

עם זאת, מעולם לא נפגשו.

אלואיז חשבה על כל הצעות הנישואים שדחתה לאורך השנים. כמה היו? לפחות שש. עכשיו לא זכרה אפילו מדוע דחתה כמה מהן. בלי סיבה, באמת, אלא שהן לא היו... מושלמות.

האם זו ציפייה גדולה מדי?

היא הנידה בראשה, מודעת לכך שנשמעה מטופשת ומפונקת. לא, היא לא רצתה גבר מושלם. היא פשוט רצתה את הגבר המושלם בשבילה.

היא ידעה מה אמרו עליה נשות החברה. שהיא תובענית מדי, שזה גרוע ממטופשת. שתמצא את עצמה רווקה זקנה – לא, את זה הן כבר לא אמרו. הן אמרו שהיא כבר רווקה זקנה, וזה היה נכון. אישה לא מגיעה לגיל עשרים ושמונה בלי לשמוע את המילים האלו נלחשות מאחורי גבה.

או מושלכות בפניה.

אבל המוזר ביותר היה שהמצב לא הפריע לאלואיז. או לפחות, לא הפריע לה עד לאחרונה.

מעולם לא עלה בדעתה שתישאר רווקה לתמיד, ומלבד זאת, היא רווקא אהבה את חייה בדיוק כמו שהיו. הייתה לה המשפחה הנפלאה ביותר שאפשר לבקש – שבעה אחים ואחיות, שנקראו לפי סדר אותיות האלף-בית, עובדה שמציבה אותה בדיוק באמצע, עם שמה שמתחיל באות א', ארבעה אחים מבוגרים ממנה ושלושה צעירים יותר. אימה הייתה מקסימה, ואפילו הפסיקה לנרד לאלואיז שתתחתן. אלואיז שמרה עדיין על מעמדה הרם בחברה; משפחת ברידג'רטון הייתה נערצת על כולם, מכובדת (ולעיתים אף מעוררת מורא), ואישיותה הזורחת והבלתי ניתנת לריסון של אלואיז גרמה לכולם לרצות בחברתה, בלי קשר לעובדה שהגיעה לגיל שבו נחשבה לרווקה זקנה. אבל לאחרונה...

היא נאנחה, לפתע מרגישה קצת מבוגרת יותר מעשרים ושמונה שנותיה. לאחרונה, לא הרגישה זורחת כל כך. לאחרונה, התחילה לחשוב שאולי כל אותן נשים מבוגרות וקמוטות פנים צדקו, והיא לא תמצא לעצמה בעל. אולי באמת הייתה ברגנית מדי, נחושה מדי לנהוג כאחיה ואחותה הגדולים ממנה, אלו שמצאו אהבה עמוקה וחושנית עם בני זוגם (גם אם לא בהכרח מהרגע הראשון).

אולי נישואים המבוססים על כבוד וחברות הדדיים עדיפים על לא כלום.

אבל היה קשה לדבר עם מישהו על הרגשות האלו. אימה דיברה על ליבה במשך שנים רבות שתמצא בעל; גם אם אלואיז העריצה אותה, היא תתקשה עכשיו לספוג את ההשפלה ולהודות שהייתה צריכה להקשיב לה. אחיה לא יעזרו בכלל. אנתוני, הבכור, ודאי ייקח על עצמו את המשימה לבחור לה בן זוג הולם מבין חבריו ואז ילקה את המסכן עד שייצטר. בנדיקט פנטזיונר מדי, וחוז' מזה, הוא כמעט אף פעם כבר לא מגיע ללונדון, מעדיף את השקט והרוגע של הכפר. ובאשר לקולין – זה כבר סיפור אחר לגמרי, שווה פסקה משלו.

היא הניחה שעליה לדבר עם דפני, אבל תמיד כשהלכה לבקר אותה, אחותה הגדולה הייתה מאושרת כל כך, לעזאזל, מאוהבת כל כך בבעלה ובחייה כאם לארבעה פעוטות. איך תוכל מישהי כמוה להעניק עצות מועילות למישהי במצבה של אלואיז? ופרנצ'סקה הייתה רחוקה מהם, בסקוטלנד. חוץ מזה, אלואיז חשבה שאין זה הוגן להטריחה בבעיותיה המטופשות. פרנצ'סקה התאלמנה בגיל עשרים ושלוש, למען השם. חששותיה ודאגותיה של אלואיז נדמו לגמרי חסרי משמעות בהשוואה.

ואולי כל אלו יחד היו הסיבה בגללה התכתבותה עם סר פיליפ הפכה חטא מענג כזה. משפחת ברידג'רטון הייתה גדולה, רועשת ונמרצת. היה כמעט בלתי אפשרי לשמור סוד, בעיקר מאחיותיה, שהצעירה שבהן – היאסינת' – הייתה יכולה ודאי לנצח במלחמה נגד נפוליאון בחצי מהזמן, לו רק היה עולה בדעתו של הוד מעלתו המלך לגייסה לשירותי הריגול.

סר פיליפ, בדרכו המזורזה, היה שלה. הדבר היחיד שמעולם לא נאלצה לחלוק עם איש. מכתביו היו מקובצים יחד, קשורים בסרט סגול, חבויים בתחתית המגירה האמצעית במכתבתה, תחובים תחת ערמות נייר מכתבים בו השתמשה למכתביה הרבים. הוא היה הסוד שלה. שלה.

ומפני שבעצם מעולם לא פגשה אותו, היא יכלה לברוא אותו בדמיונה, להשתמש במכתביו כבשלד ועליו להעלות בשר כראות

עיניה. אם נולד אייפעס גבר מושלם, היה זה ללא ספק סר פיליפ קריין, יציר דמיונה.

ועכשיו הוא רוצה להיפגש? להיפגש? הוא יצא מדעתו? הוא מבקש להרוס את מה שהיה חיזור מושלם?

אלא שאז התרחש הבלתי אפשרי. פנלופי פת'דינגטון, חברתה הטובה ביותר של אלואיז מזה כתריסר שנים, נישאה. ולא זו בלבד, אלא שהיא נישאה לקולין. אחיה של אלואיז! אם הירח היה נופל לפתע מהשמיים ונוחת בחצר האחורית שלה, אלואיז לא הייתה מופתעת יותר.

אלואיז הייתה מאושרת בשביל פנלופי. באמת. והיא הייתה מאושרת גם בשביל קולין. סביר שהם היו האנשים האהובים עליה ביותר בעולם כולו, והיא שמחה שהם מצאו את אושרם. איש אינו ראוי לכך יותר מהם.

אבל זה לא אומר שנישואיהם לא הותירו חלל בחייה.

היא הניחה שכאשר בחנה את חייה כרווקה, כאשר ניסתה לשכנע את עצמה שזה באמת מה שרצתה, ראתה תמיד את פנלופי כחלק מהתמונה, רווקה לצידה. כל עוד גם פנלופי הייתה רווקה בת עשרים ושמונה, היה זה נסבל בעיניה – ואולי אפילו נועז – להיות רווקה בת עשרים ושמונה. היא רצתה שפנלופי תמצא בעל; אבל תמיד זה נראה לא סביר. אלואיז ידעה שפנלופי נפלאה וטובת לב וחכמה, אבל הגברים בחברה הגבוהה מעולם לא הבחינו בכך. בכל שנותיה בחברה הגבוהה – אחת-עשרה מניינן – פנלופי לא זכתה אפילו להצעת נישואים אחת. אפילו לא לשמץ של הבעת עניין.

במובן מסוים, אלואיז סמכה עליה שתישאר בדיוק במקום שהייתה, מי שהייתה – בראש ובראשונה, חברתה של אלואיז. בת לווייתה ברווקותה.

והדבר הגרוע ביותר – הדבר שטלטל את אלואיז מרגשות אשם – היה שמעולם לא הקדישה מחשבה לרגשותיה של פנלופי אם היא תתחתן ראשונה, מה שלאמיתו של דבר, תמיד הניחה שיקרה.

אבל עכשיו פנלופי עם קולין, ואלואיז הבינה שהשירודך נפלא. והיא נותרה לבדה. לבדה בלב לונדון ההומה, בליבה של משפחה גדולה ואוהבת.

קשה לדמיין מקום בודד יותר.

לפתע, הצעת הנישואים הנועזת של סר פיליפ – התחובה עמוק בתוך צרור מכתביה, עמוק בירכתי המגירה המרכזית במכתבתה, נעולה בתוך תיבת כספת שנרכשה זה עתה, רק כדי שאלואיז לא תפתה להציץ בה שש פעמים ביום – ובכך, כל זה הפך אותה לקצת יותר מסקרנת.

מסקרנת יותר ויותר ככל שנקפו הימים, ככל ששלוותה נעכרה, ככל שגברה אכזבתה מהגורל שנאלצה להודות שבחרה לעצמה.

וכך, יום אחד, אחרי שנסעה לבקר את פנלופי, רק כדי לשמוע מפי סוכן הבית כי מר וגברת ברידג'רטון אינם יכולים לארח (הדברים נאמרו באופן כזה שאפילו אלואיז הבינה מה פירושים), הגיעה להחלטה. הגיע הזמן לקחת את העניינים בידה, הזמן לשלוט בגורלה, במקום להשתתף בנשפים בזה אחר זה, בתקווה נואלת שהגבר המושלם יופיע כך פתאום לנגד עיניה, ולא משנה שאין גברים חדשים בלונדון, ואחרי עשור שלם של השתתפות בנשפים, כבר פגשה את כל מי שהיה בגיל המתאים לנישואים.

היא אמרה לעצמה שזה לא אומר שהיא מוכרחה להתחתן עם סר פיליפ; היא רק בודקת דבר מה שנראה כמו הזדמנות יוצאת מן הכלל. אם הם לא יתאימו, לא יאלצו להינשא; אחרי הכול, היא לא הבטיחה לו דבר.

ואם יש תכונה אחת שמייחדת את אלואיז היא שברגע שהחליטה, היא ממחרת לפעול. לא, חשבה בתצוגה מרשימה למדי של כנות עצמית (לדעתה, לפחות): יש בה שתי תכונות שמשפיעות על כל פעולה – מהירות ונחרצות. פנלופי תיארה אותה פעם כדומה לכלב שרודף אחרי עצם.

ופנלופי לא התברחה.

ברגע שאלואיז הכניסה רעיון לראשה, אפילו משפחת ברידג'רטון

בכל עוצמתה לא הצליחה להסיטה ממסלולה. (ולמשפחת ברידג'רטון הייתה עוצמה לא מבוטלת.) למרבה המזל, היעדים שלה ושל בני משפחתה לא היו מנוגדים בעבר, לפחות לא בעניינים רבי-חשיבות. אלואיז ידעה שהם לעולם לא יסכימו לכך שתיסע לפגוש בפעם הראשונה גבר שמעולם לא פגשה. אנתוני היה דורש שסר פיליפ יבוא ללונדון לפגוש את כל המשפחה יחד, ואלואיז לא הצליחה לדמיין תרחיש מפחיד יותר שירתיע מחזר אפשרי. הגברים שביקשו בעבר את ידה הכירו לכל הפחות את הזירה הלונדונית וידעו למה הם נכנסים; סר פיליפ המסכן, אשר – על פי מכתביו – לא ביקר בלונדון מאז ימי לימודיו, ומעולם לא השתתף בנשפי העונה, ירגיש כמי שנתקל במארב.

כך שהאפשרות היחידה שלה הייתה לנסוע לגלוסטרשייר, וכפי שגילתה אחרי ששקלה את הבעיה במשך כמה ימים, לא הייתה לה ברירה אלא לעשות זאת בסתר. אם בני משפחתה היו מגלים את תוכניותיה, הם היו אוסרים עליה לנסוע, בלא ספק. אלואיז היא יריב רציני, וייתכן שתצא כשידה על העליונה בסופו של דבר, אבל המאבק צפוי להיות ארוך ומייגע. שלא לדבר על כך שלו היו מאפשרים לה לנסוע, בין אם אחרי מאבק ארוך בנושא ובין אם לא, היו מתעקשים לשלוח עימה שני בני לווייה מטעמם.

אלואיז נרעדה. אותם שניים היו ודאי אימה והיאסינת'. אלוהים אדירים, אף אחד לא יכול להתאהב כאשר השניים האלה בסביבה. אף אחד לא יוכל ליצור אפילו קשר קליל אך מתמשך, שאלואיז חשבה שתוכל להתפשר עליו הפעם, לאמיתו של דבר. היא החליטה שתימלט במהלך הנשף של דפני אחותה. יהיה זה אירוע גרנדיוזי, עם המוני אורחים, ויהיו בו כמות השאון וההמולה הנחוצים כדי שהיעדרותה תעבור ולא תמשוך תשומת לב למשך שש שעות, ואולי אף יותר. אימה התעקשה תמיד שיגיעו בזמן – ואולי אף יקדימו – כשבן משפחה עורך אירוע חברתי, כך שווראי לא יגיעו לביתה של דפני אחרי שמונה. אם תחמוק מוקדם, והנשף לא יסתיים לפני השעות המוקדמות של הבוקר... אז כן, רק עם

שחר מישוהו יבחין בהיעלמותה, והיא כבר תוכל להיות בחצי הדרך לגלוסטרשייר.

ואם עוד לא תהיה בחצי הדרך, אז תהיה רחוקה מספיק כדי להבטיח שלא יגלו זאת בקלות ולא יוכלו לעקוב אחריה.

בסופו של דבר, נוכחה לגלות שהיה זה קל בצורה כמעט מפחידה. דעתם של כל בני משפחתה הייתה מוסחת לקראת איזו הודעה חגיגית שקולין תכנן להשמיע, וכל שהיה עליה לעשות הוא להתנצל ולפרוש לשירותי הנשים, לחמוק מאחור ולצעוד את המרחק הקצר לביתה, בגנו האחורי החביאה את תיקיה. ואז נותר לה רק ללכת לפינת הרחוב, שם המתינה לה כרכרה שכורה שהזמינה מראש.

אלוהים, לו רק הייתה יודעת כמה קל יהיה לה להסתדר בעולם, הייתה עושה זאת כבר לפני שנים.

ועכשיו היא פה, מתקדמת אל גלוסטרשייר, מתקדמת לעבר גורלה, כך הניחה – או קיוותה, היא לא ידעה בדיוק איזה מהשניים – בלי שום דבר פרט לבגדים להחלפה וערמת מכתבים שנכתבו בידי גבר שמעולם לא פגשה. גבר שקיוותה שתוכל לאהוב.

היה זה מסעיר.

לא, היה זה מבעית.

היה זה, ככל הנראה, הדבר המטופש ביותר שעשתה בחייה, כך חשבה, לפחות, והיה עליה להודות שכבר קיבלה כמה החלטות מטופשות בחייה.

או אולי הייתה זו ההזדמנות היחידה שלה להיות מאושרת. אלואיז הקדירה פנים. היא החלה מפנטזת. היה זה סימן רע. היא ידעה שעליה לגשת להרפתקה הזו באותה צורה מעשית ופרגמטית בה ניסתה תמיד לקבל החלטות. היה לה עדיין זמן ליסוב על עקבותיה. מה היא כבר יודעת בעצם על הגבר הזה? הוא כתב די הרבה במהלך שנת התכתבות –

הוא בן שלושים, מבוגר ממנה בשנתיים.

הוא למד בוטניקה בקיימברידג'.

הוא היה נשוי שמונה שנים למרינה, בת דודה מרוחקת שלה,
ופירוש הדבר שהיה בן עשרים ואחת בעת נישואיו.
יש לו שיער חום.

הוא לא איבד עדיין אף אחת משיניו.
הוא ברוך.

הוא מתגורר בבית רומני, בית אבן שנבנה במאה השמונה-עשרה
ליד טטברי, גלוסטרשייר.

הוא אוהב לקרוא ספרי מדע ושירה, אבל לא רומנים ובהחלט לא
ספרי פילוסופיה.
הוא אוהב את הגשם.

הצבע האהוב עליו הוא ירוק.
הוא מעולם לא יצא את גבולות אנגליה.
הוא לא אוהב דגים.

אלואיז נאבקה בפרץ צחוק עצבני. הוא לא אוהב דגים? זה מה
שהיא יודעת עליו?

"זה נשמע כמו בסיס מוצק לנישואים," היא אמרה לעצמה, מנסה
להתעלם מהתבהלה בקולה.

ומה הוא יודע עליה? מה כבר יכול היה לגרום לו להציע נישואים
לזרה גמורה?

היא ניסתה להיזכר במה שכתבה במכתביה הרבים –
היא בת עשרים ושמונה.

יש לה שיער חום (ערמוני, בעצם) והיא עדיין לא איבדה אף אחת
משיניה.

יש לה עיניים אפורות.
היא בת למשפחה גדולה ואוהבת.
אחיה ויקונט.

אביה מת באופן בלתי מוסבר מעקיצת דבורה קטנה כאשר הייתה
ילדה קטנה.

היא נוטה לדבר יותר מדי. (אלוהים אדירים, היא באמת העלתה
זאת על הכתב?)

היא אוהבת לקרוא שירה ורומנים, אבל בטוח לא ספרי מדע או פילוסופיה.

היא נסעה לסקוטלנד, ואלה כל נסיעותיה.
הצבע האהוב עליה הוא סגול.

היא לא אוהבת בשר כבש ומתעבת פודינג דם.
עוד פרץ קטן ומבועת של צחוק עלה מבין שפתיה. אם מנסחים את זה כך, חשבה בציניות לא מעטה, היא נשמעת מציאה לא קטנה.
היא הציצה דרך החלון, כאילו הדבר יאפשר לה לדעת באיזו נקודה הם נמצאים בדרך בין לונדון לטטברי.

גבעות מוריקות ומשתפלות נראו כמו גבעות מוריקות ומשתפלות שנראו כמו גבעות מוריקות ומשתפלות. באותה מידה היא יכולה להיות בוויילס, עד כמה שידעה והכירה.

היא הקדירה פנים, השפילה את מבטה לדף שבחיקה וקיפלה מחדש את מכתבו של סר פיליפ, החזירה אותו אל הצרור הקשור בסרט שהחזיקה במזוודתה, ואז תופפה באצבעותיה על ירכיה בעצבנות.

לעצבנותה הייתה סיבה.

היא עזבה את הבית ואת כל המוכר לה, אחרי הכול.

היא חוצה חצי אנגליה, ואיש לא יודע על כך.

אף אחד.

אפילו לא סר פיליפ.

מפני שבחפזונה לעזוב את לונדון, נמנעה מלהודיע לו שהיא מגיעה. היא לא בדיוק שכחה; למעשה, היא סוג של... דחתה את המשימה עד שכבר היה מאוחר מדי.

לו הייתה מספרת לו, הייתה מחויבת לתוכנית. ככה, עדיין יש לה אפשרות לסגת בכל רגע. היא סיפרה לעצמה שהיא אוהבת לשמור לעצמה ברירות ואפשרויות, אבל האמת הייתה, שפשוט פחדה, חששה שאומץ ליבה יבגוד בה.

חוץ מזה, הוא היה זה שביקש להיפגש. הוא ישמח לראותה.

לא?

פיליפ קם מהמיטה ופתח את וילונות חדר השינה שלו, מגלה מאחוריהם עוד יום שמש מושלם.
מושלם.

הוא טופף לחדר ההלבשה שלו בחיפוש אחר בגדים, כבר מזמן פיטר את המשרתים שנהגו לבצע מטלות אלו. הוא לא הצליח להסביר זאת, אבל אחרי מותה של מרינה לא רצה שאף אחד ייכנס לחדר השינה שלו בבוקר, יסיט את הווילונות ויבחר את מלבושיו.
הוא אפילו פיטר את מיילס קרטור, שניסה כל כך להיות ידידו לאחר מותה של מרינה. אבל איכשהו, המזכיר הצעיר רק העצים את סבלו, ולכן שילח גם אותו לדרכו, בידו שישה חודשי שכר ומכתב המלצה מעולה.

הוא בילה את נישואיו למרינה בחיפוש אחר אדם שיוכל לדבר איתו, שכן היא נעדרה לעיתים כה תכופות, אבל עכשיו, לאחר מותה, רצה להימצא אך ורק בחברת עצמו.

הוא הניח שוודאי רמז לכך באחד ממכתביו הרבים לאלואיז ברידג'רטון המסתורית, מפני ששלח את הצעת הלא-בדיק-נישואים-אבל-אולי-משהו-שיוביל-לזה לפני חודש, והדממה מצידה הייתה מחרישת אוזניים, בעיקר כי נהגה להגיב למכתביו בלהיטות מקסימה.
הוא הקדיר פנים. אלואיז ברידג'רטון המסתורית לא הייתה מסתורית כל כך. במכתביה, נשמעה פתוחה וכנה וניחנה במזג לגמרי חיובי, ואם כבר חושבים על זה, זה הדבר היחיד עליו התעקש בבואו לבחור לעצמו רעיה בסיבוב הזה.

הוא לבש חולצת עבודה; הוא תכנן לבלות את מרבית היום בחממה, שקוע בבז' עד מרפקיו. הוא די התאכזב מכך שמיס ברידג'רטון החליטה כנראה שהוא מטורף ומסובב על כל הראש, כזה שיש להתרחק ממנו בכל מחיר. היה נדמה שהיא הפתרון המושלם לכל בעיותיו. הוא נזקק נואשות לאם לאמנדה ואוליבר, אבל הם נעשו כל כך בלתי נשלטים, והוא לא הצליח להעלות בדעתו שתימצא אישה

שתיאות להינשא לו ולקשור עצמה לשני השדים הקטנים האלה לכל החיים (או לפחות עד שיגיעו לבגרות).

עם זאת, מיס ברידג'רטון בת עשרים ושמונה; ללא ספק רווקה זקנה. והיא התכתבה עם זר גמור במשך למעלה משנה; אפשר להניח שהיא מעט נואשת? היא לא תעריך את ההזדמנות למצוא בעל? יש לו בית, הון מכובד, והוא רק בן שלושים. מה עוד תוכל לבקש?

הוא הפטיר כמה ביטויים עצבניים שעה שתחב את רגליו לתוך מכנסי צמר מחוספסים. נראה שרצתה יותר, אחרת לפחות הייתה כותבת תשובה מנומסת ומסרבת להזמנתו.

בום!

פיליפ הרים את מבטו אל התקרה והזעיף פנים. בית רומני היה ישן ואיתן ויציב, ואם תקרתו רוטטת, אז ילדיו זרקו (הדפו? השליכו?) משהו גדול מאוד.

בום!

הוא מצמץ. זה נשמע אפילו גרוע יותר. ובכל זאת, האומנת נמצאת שם למעלה איתם, והיא תמיד הסתדרה איתם טוב ממנו. אם רק יצליח לנעול את מגפיו בתוך פחות מדקה, יצא מהבית לפני שיספיקו להסב נזק גדול מדי, וכך יוכל להעמיד פנים שכל זה לא קרה.

הוא הושיט את ידו למגפיו. כן, רעיון מעולה. רחוק מהאוזן, רחוק מהלב.

הוא לבש את שאר בגדיו במהירות מרשימה ודהר אל המסדרון, צעדיו לוקחים אותו במהירות אל המדרגות.

"סר פיליפ! סר פיליפ!"

לעזאזל. סוכן הבית רדף אחריו עכשיו.

פיליפ העמיד פנים שלא שמע.

"סר פיליפ!"

"לכל הרוחות," הפטיר. לא הייתה לו אפשרות להתעלם מהנהמה

הזו אלא אם היה מוכן לסבול את העינוי שימיטו עליו משרתיו, דואגים בשל אובדן כושר השמיעה שלו.

"כן," אמר, נפנה אליו באיטיות. **"גאנינג?"**

"סר פיליפ, אמר גאנינג, משתעל קלות. "יש לנו אורחת."

"אורחת?" חזר פיליפ אחריו. "האם זה היה מקור ה..."

"רעש?" סיים גאנינג את המשפט במקומו.

"כן."

"לא." סוכן הבית שוב כחכה בגרונו. "אלו היו ילדיך."

"אני מבין," מלמל פיליפ. "כמה מטופש מצירי לקוות אחרת."

"דומני שהם לא שברו שום דבר, אדוני."

"לשם שינוי, איזו הקלה."

"אכן, אדוני, אבל אסור לשכוח את האורחת."

פיליפ נאנח. מי כבר יכולה לבקר אותו בשעת בוקר זו? זה לא

שהם רגילים לקבל אורחים, אפילו לא בשעות מקובלות יותר.

גאנינג ניסה לחייך, אבל אפשר היה לראות שכבר שכח איך עושים

את זה. "פעם היו לנו אורחים, אתה זוכר?"

זו הייתה הבעיה עם סוכני בית שעבדו במשפחה עוד לפני הולדתו.

הם נטו לחשוב שציניות היא מעלה.

"מי האורחת?"

"אני לא לגמרי יודע, אדוני."

"אתה לא יודע?" שאל פיליפ, לא מאמין.

"לא שאלתי."

"זה לא מה שסוכן בית אמור לעשות?"

"לשאול, אדוני?"

"כן," אמר פיליפ דרך שיניים חשוקות, תוהה אם גאנינג מנסה

לראות כמה אדומות יכולות להיעשות פניו של מעסיקו בלי שיקרוס

לרצפה בפרכוס אפילפטי.

"חשבתי שעדיף שאתה תשאל, אדוני."

"חשבת שעדיף שאני אשאל." הוא אמר את זה בצורת הכרזה, שכן

פיליפ הבין שאין טעם בהצגת שאלות.

"כן, אדוני. אחרי הכול, היא באה לפגוש אותך."

"כמו כל שאר האורחים שלנו, וזה מעולם לא הפריע לך לשאול

לזהותם לפני כן —"

"כן, טוב, אדוני –"

"אני די בטוח –" ניסה פיליפ לקטוע את דבריו.

"אנחנו לא מקבלים אורחים, אדוני," סיים גאנינג, מנצח בבירור בקרב המילולי הזה.

פיליפ פתח את פיו כדי לומר שהם דווקא כן מקבלים אורחים, שיש אורחת למטה, ממש ברגע זה. אבל ברצינות, מה הטעם? "בסדר," אמר, עצבני ממש. "אני ארד."

גאנינג זרח מאושר. "נפלא, אדוני."

פיליפ בהה בסוכן הבית בהלם. "אתה חולה, גאנינג?"

"לא, אדוני. למה אתה שואל, אדוני?"

לא נראה שיהיה מנומס לציין שהחיוך הרחב גרם לגאנינג להידמות לסוס, ולכן פיליפ רק הפטיר, "שום דבר," ופנה לרדת במדרגות.

אורחת? מי זו יכולה להיות? אף אחד לא בא לבקר כמעט שנה, מאז שהשכנים גמרו לערוך את ביקורי הניחומים ההכרחיים שלהם. הוא לא יכול להאשימם על שהתרחקו; בפעם האחרונה שאחד מהם הגיע לבקר, אוליבר ואמנדה מרחו ריבת תותים על הכיסאות. ליידי וינסלט עזבה בחמת זעם שלדעת פיליפ, לא בריאה לאישה בגילה.

פיליפ הזעיף פנים כשהגיע לרגלי המדרגות ונכנס לאולם המבואה. זו אישה, לא? גאנינג אמר שזו אורחת, נכון?

מי זו יכולה להיות, לעזאזל?

הוא עצר מלכת; אפילו כמעט מעד.

מפני שהאישה שעמדה במבואה הייתה צעירה ודי יפה, וכאשר נשאה אליו את מבטה, ראה שיש לה עיניים אפורות, גדולות ויפות עד כאב, כמותן מעולם לא ראה.

היו אלה עיניים שיוכל לטבוע בהן.

ופיליפ לא חשב, כפי שניתן להניח, על המילה טביעה, אפילו לא קצת.

פרק 2

... ואז, דיברתי יותר מדי, אני בטוחה שלא תופתע לשמוע.
פשוט לא יכולתי להפסיק לדבר, אבל אני מניחה שזה מה שאני
עושה כשאני עצבנית. אפשר רק לקוות שיהיו לי פחות סיבות
להרגיש עצבנות כששאר ימי חיי ייפרסו לפניי.

— מאלואיז ברידג'רטון לאחיה קולין, באירוע
הצגתה של אלואיז בפני החברה בלונדון

ואז היא פתחה את פיה.
"סר פיליפ?" היא שאלה, ולפני שהיה לו בכלל סיכוי להנהן לחיוב,
אמרה, במה שנדמה כמו מהירות האור, "אני נורא מצטערת שהגעתי
בלי הודעה מוקדמת, אבל באמת שלא הייתה לי אפשרות אחרת,
ובכנות, אם הייתי שולחת הודעה, היא ודאי הייתה מגיעה אחריי, כך
שהייתה הופכת מיותרת, כפי שוודאי תסכים, ו..."
פיליפ מצמץ, בטוח שהוא אמור לעקוב אחר דבריה, אבל כבר לא
מצליח להבין היכן מסתיימת מילה אחת והאחרת מתחילה.
"... מסע ארוך, ואני חוששת שלא ישנתי, כך שאני חייבת להתנצל
על הופעתי החיצונית, ו..."
היא סחררה אותו. זה ייחשב כגסות רוח אם יתיישב?
"... לא הבאתי הרבה, אבל לא הייתה לי כל ברירה, ו..."

אין ספק שזה נמשך זמן רב מדי, ללא אות אמיתי לכך שזה יסתיים אי־פעם. אם ירשה לה לדבר עוד רגע אחד, היה בטוח שיסבול מחוסר איזון באוזן הפנימית, או אולי היא תתעלף מקוצר נשימה, תיפול ותפגע בראשה ברצפה. כך או כך, אחד מהם ייפצע ויסבול מכאב משתק.

"גבירתי," אמר, מכחכח קלות בגרונו.

אם שמעה אותו, לא נתנה כל רמז לכך, ובמקום זאת אמרה משהו על כרכרה שנראה שהביאה אותה אל סף ביתו.

"גבירתי," אמר שוב, הפעם בקול רם יותר.

"... אבל אז אני –" היא הרימה אליו את עיניה, ממצמצת לעברו באותן עיניים אפורות מרהיבות, ולדגע נבהל כשהרגיש כאילו איבד את שיווי משקלו. "כן?" שאלה.

עכשיו, כשזכה בתשומת ליבה, נדמה ששכח מדוע ביקש אותה.

"ובכן," שאל, "מי את?"

היא בהתה בו במשך חמש שניות לפחות, שפתייה נפערות בהפתעה, ואז ענתה לבסוף, "אלואיז ברידג'רטון, כמובן."

אלואיז הייתה בטוחה למדי שדיברה יותר מדי, והיא ידעה שדיברה מהר מדי, אבל זאת הייתה נטייתה הטבעית כשהייתה עצבנית, ואף שהתגאתה בעובדה שלעיתים נדירות היא לחוצה, עכשיו נראה הזמן המתאים לרגש הזה, ומלבד זאת, סר פיליפ – אם אכן הוא הגבר הגדול דמוי הדוב העומד לפניו – לא היה כלל הגבר לו ציפתה.

"את אלואיז ברידג'רטון?"

היא נשאה את עיניה אל פניו הלטושות אליה, מרגישה התעוררות ראשונית של כעס. "כן, כמובן שזו אני. מי עוד אני יכולה להיות?"

"אין לי שמץ של מושג."

"אתה הזמנת אותי," ציינה.

"ואת לא ענית להזמנתי," השיב.

היא בלעה את רוקה. הוא צדק. בגדול, אם רוצים לנהוג בהגינות, והיא לא רצתה. בכל מקרה, לא באותו הרגע.
 "לא היה לי זמן," תירצה, ואז, כשראתה בהבעת פניו שההסבר שלה לא מספק, הוסיפה, "כפי שהזכרתי בדבריי קודם לכן."
 הוא בהה בה זמן רב כל כך עד שעורר בה אי־נוחות, עיניו הכהות חתומות, ואז אמר, "לא הבנתי מילה ממה שאמרת."
 היא הרגישה כיצד פיה יוצר אליפסה של... הפתעה? לא, כעס. "לא הקשבת?" שאלה.

"ניסיתי."

אלואיז קפצה את שפתיה. "בסדר," אמרה, סופרת בראשה עד חמש – בלטינית – לפני שהוסיפה, "אני מתנצלת. סליחה שהגעתי ללא הודעה מראש. זה היה חסר נימוס מצדי."
 הוא שתק במשך שלוש שניות תמימות – אלואיז ספרה גם אותן – ואז אמר, "אני מקבל את התנצלותך."
 היא כחכחה בגרונה.

"וכמובן" – הוא השתעל, מביט סביב כאילו חיפש מישהו שעשוי להציל אותו ממנה – "אני מאושר שהגעתי."

ודאי יהיה לא מנומס לציין שהוא נשמע הכול מלבד מאושר, כך שאלואיז פשוט עמדה שם, בוהה בעצם הלחי הימנית שלו בזמן שניסתה להחליט מה תוכל לומר בלי להעליב אותו.

אלואיז חשבה שמצב העניינים עגום מפני שהיא – שבדרך כלל היה לה מה לומר בכל מצב שהוא – אינה מסוגלת להמציא דבר.

למרבה המזל, הוא הציל את הדממה המביכה שעמדה ביניהם לפני שצמחה לממדים אפיים כששאל, "זה כל המטען שלך?"

אלואיז הזדקפה, מאושרת לדבר על נושא חסר חשיבות באופן יחסי. "כן. לא באמת –" היא השתתקה. היא באמת חייבת לספר לו שהתגנבה מהבית באישון לילה? דומה שזה לא יעיד טובות עליה, או על משפחתה, לצורך העניין. היא לא ידעה מדוע, אבל לא רצתה שידע שבעצם ברחה מהבית. היא לא הייתה בטוחה במחשבתה, אבל הייתה לה תחושה חזקה שאם ידע את האמת, יארוז אותה וישלח אותה

בחזרה ללונדון ללא שהות. ואף שפגישתה עם סר פיליפ עד כה לא התגלתה כחומר ממנו עשויים רומנים רומנטיים כפי שחלמה, עדיין לא הייתה מוכנה לוותר.

בעיקר כאשר הוויתור יאלץ אותה לחזור למשפחתה, כשזנבה מקופל בין רגליה.

"זה כל מה שיש לי," אמרה נחרצות.

"טוב. אני, אה..." הוא שב והביט סביב, הפעם בצורה נואשת יותר, והדבר כלל לא נראה מחמיא לאלואיז. "גאנינג!" שאג. סוכן הבית הופיע מהר כל כך עד כי ודאי צותת לשיחה. "כן, אדוני?"

"אנחנו... ובכן... צריכים להכין חדר למיס ברידג'רטון."

"כבר דאגתי לכך," הבטיח גאנינג.

לחיייו של סר פיליפ האדימו מעט. "יפה," נהם. "היא תישאר כאן במשך..." הוא התבונן בה בשאלה.

"שבועיים," ענתה, מקווה שזה פרק הזמן הנאות.

"שבועיים," שנה סר פיליפ כאילו סוכן הבית לא יכול היה לשמוע את תשובתה. "נעשה כל שביכולתנו כדי להנעים עליה את שהותה, כמובן."

"כמובן," הסכים סוכן הבית.

"יופי," אמר סר פיליפ, עדיין נראה מוטרד איכשהו בשל המצב כולו. או אם לא מוטרד, אז אולי לאה, וייתכן שזה אפילו גרוע יותר.

אלואיז הייתה מאוכזבת. היא דמיינה אותו כגבר שופע קסם נינוח, קצת כמו אחיה קולין, שהיה בעל חיוך שובה לב, ותמיד ידע מה להגיד, אפילו במצבים מביכים.

סר פיליפ, מנגד, נראה כמי שהיה מעדיף להיות בכל מקום מלבד במקום בו היה, וזה לא נראה לאלואיז מעורר כלל, שכן כעת היה מצוי בחברתה. ולא כל שכן, אמור היה למצער לעשות מאמץ כלשהו להכירה ולקבוע אם תהיה רעיה מתקבלת על הדעת.

ועדיף שמאמציו יהיו נאותים, מפני שאם נכון הדבר, וההתרשמות

הראשונה היא המדויקת ביותר, אז היא פקפקה בכך שתוכל לקבוע כי הוא יהיה בעל מתקבל על הדעת.

היא חייכה אליו מבעד לשיניים חשוקות.

"רוצה לשבת?" הוא התפרץ לפתע.

"זה יהיה דווקא נחמד, תודה."

הוא הביט סביב, על פניו הבעה חתומה, מעניק לאלואיז תחושה שהוא בקושי מכיר את ביתו שלו. "כאן", מלמל, מסמן לעבר דלת בקצה המסדרון, "חדר ההסבה". גאנינג השתעל.

סר פיליפ הביט בו בפנים קודרות.

"אולי התכוונת להזמין כיבוד, אדוני?" שאל סוכן הבית, מתכוון לעזור.

"אה, כן, ודאי," ענה סר פיליפ, מכחכח קלות בגרונו. "כמובן. אה, אולי..."

"מגש תה, אולי?" הציע גאנינג. "ומאפים?"

"נפלא," הפטיר סר פיליפ.

"ואולי אם מיס ברידג'רטון רעבה," המשיך סוכן הבית, "אוכל לדאוג להכנת ארוחת בוקר גדולה יותר." סר פיליפ העביר את מבטו אל אלואיז.

"מאפים יספיקו," אמרה, אף שבאמת הייתה רעבה.

אלואיז הניחה לסר פיליפ לאחוז בזרועה ולהובילה לחדר ההסבה, שם התיישבה על ספה מכוסה בכר סאטן כחול מפוספס. החדר היה מסודר ונקי, אבל הריהוט מעט בלוי. בבית כולו עמדה אווירת הזנחה מעורפלת, כאילו אזל כספו של בעליו, ואולי כאילו פשוט לא היה לו אכפת.

אלואיז נטתה לחשוב שהאפשרות השנייה היא הנכונה. היא הניחה שייתכן שסר פיליפ סובל ממחסור כספי, אבל הגנים היו מרהיבים ביופיים, והיא ראתה די מהחממה שלו בדרכה, וידעה שהיא במצב מעולה. העובדה שסר פיליפ בוטניקאי היה בה כדי להסביר את הטיפול המסור בשטחים החיצוניים, ואת הזנחת הבית עצמו.

ברור שהוא נזקק לרעיה.

היא שילבה את זרועותיה בחיקה, ואז התבוננה בו כשהתיישב מולה, מקפל את גופו הגדול בכיסא שללא ספק עוצב בשביל גבר קטן ממנו בהרבה.

הוא נראה כמעט נבוך – ולואיזו היו מספיק אחים כדי לזהות את הסימנים – כאילו רצה נואשות לקלל, אבל אלואיז החליטה שזו אשמתו שבחר בכיסא הזה, ולכן חייכה אליו באופן שקיוותה שהיה מנומס ומעודר, והמתינה שיפתח בשיחה.

הוא כחכח בגרונו.

היא רכנה לפנים.

הוא כחכח שוב בגרונו.

היא השתעלה.

הוא כחכח בגרונו פעם נוספת.

"אתה זקוק למעט תה?" היא שאלה לבסוף, לא מסוגלת לשאת את המחשבה שישמיע ולו עוד כחכוח אחד.

הוא נשא אליה את מבטו בהכרת תודה, אף שאלואיז לא הייתה משוכנעת אם הכיר לה תודה בגלל התה או בגלל חסד שבירת הדממה. "כן", אמר. "זה יהיה נהדר."

אלואיז פתחה את פיה לענות, ואז נזכרה שהיא בבית שלו ושלא הייתה לה זכות להציע תה. שלא לומר שגם הוא היה צריך לזכור זאת בעצמו. "נכון", אמרה. "טוב, אני בטוחה שהתה יגיע הנה בקרוב מאוד."

"נכון", הסכים ונע במקומו.

"אני מצטערת שהופעתי בלי להודיע, " מלמלה, אף שכבר אמרה זאת. אבל משהו חייב היה להיאמר; סר פיליפ אולי רגיל לשתיקות מביכות, אבל אלואיז אהבה למלא אותן.

"זה בסדר", אמר.

"למען האמת, לא", היא ענתה. "היה זה חסר נימוס מצידו לנהוג כך, ואני מתנצלת."

לשמע הכנות בקולה, הוא נראה המום. "תודה," מלמל. "שתדעי שזו לא בעיה. בסך הכול הייתי..."
"מופתע?" סיפקה.

"כן."

היא הנהנה. "כן, טוב, כל אחד היה מופתע. הייתי צריכה לחשוב על זה, אני באמת מצטערת על הטרחה."

הוא פצה את פיו, ואז סגר אותו, ובמקום זאת השקיף החוצה דרך החלון. "בהיר בחוץ היום," אמר.

"נכון," הסכימה אלואיז, חושבת שזה ברור מאליו.

הוא משך בכתפיו. "אני משער שעם רדת הערב, בכל זאת יהיה גשום."

היא לא ידעה בדיוק איך לענות על זה, אז היא פשוט הנהנה, בוחנת אותו בגנבה בזמן שהמשיך לנעוץ את מבטו בחלון. הוא היה גדול יותר משדמינה אותו, מחוספס יותר למראה, פחות מעודן. מכתביו היו מקסימים כל כך ומנוסחים היטב; היא דמינה אותו... מהוקצע יותר. צנום יותר, אולי, ודאי לא שמן, אך עדיין, פחות שרירי. הוא נראה כאילו התאמן מחוץ לבית כמו פועל, במיוחד במכנסיו המחוספסים ובחולצה חסרת העניבה. ואף שכתב ששערו חום, היא דמינה אותו תמיד בצבע בלונד כהה, נראה קצת כמו משורר (היא לא ידעה למה דמינה תמיד משוררים עם שיער בלונדיני). אבל שערו היה בדיוק כפי שתיאר אותו – חום, בעל גוון כהה למדי, שלאמיתו של דבר, גבל בשחור, גלי ולא מסודר במיוחד. עיניו היו חומות, כגון שערו, כה כהות עד כי היו לגמרי חתומות מפניה.

היא הקדירה פנים, היא שנאה אנשים שלא יכלה להבין בן רגע.

"נסעת כל הלילה?" הוא שאל בנימוס.

"כן."

"את ודאי עייפה."

היא הנהנה. "למען האמת, כן."

הוא נעמד, מחווה באבירות אל הדלת. "את מעדיפה לנוח? לא ארצה להחזיק בך כאן אם את מעדיפה לישון."

אלואיז הייתה תשושה, אבל גם רעבה מאוד. "קודם כול אוכל משהו," אמרה, "ואז אקבל בתורה את הכנסת האורחים שלך ואנוח." הוא הנהן והחל מתיישב, מנסה להתקפל בחזרה לתוך הכיסא הקטן באופן מגוחך, ולבסוף הפטיר משהו בקול חרישי, נפנה אליה בקול מעט רם יותר ואמר, "סלחי לי," ועבר לכיסא אחר, גדול יותר.

"סליחה," אמר לאחר שהתיישב.

אלואיז רק נדה לעברו בראשה, תוהה מתי אי-פעם מצאה את עצמה במצב מביך יותר.

הוא כחכח בגרונו. "אה, המסע עבר עלייך בנעימים?" "בהחלט," ענתה, מכירה לו תודה על כך שלפחות ניסה לשמור על גחלת השיחה. ועל כן היה ראוי שתחזיר לו טובה, כך שהשיבה, "יש לך בית מקסים."

בתגובה לדבריה, הרים גבה והביט בה במבט שאמר שהוא לא מאמין לחנופה המזויפת שלה ולו לרגע.

"הגנים נפלאים," הוסיפה בחופזה. מי היה מאמין שהוא ידע, הלכה למעשה, שהריהוט בלוי? לגברים בדרך כלל אין מושג בדברים מעין אלו.

"תודה," אמר. "אני בוטניקאי, כפי שאת ודאי יודעת, ולכן מבלה חלק ניכר מזמני בחוץ."

"תכננת לעבוד היום בחוץ?"

הוא השיב בחיוב.

אלואיז הביטה בו בחיוך מהוסס. "אני מצטערת שהפרעתי למהלך יומך."

"זו לא בעיה, אל תדאגי."

"אולם –"

"באמת שאינך צריכה להתנצל שוב," הוא קטע את דבריה. "על שום דבר."

ושוב השתררה אותה דממה נוראה, שניהם מתבוננים בכמיהה בדלת, מחכים שגאנינג יחזור עם הצלה בצורת מגש המאפים והתה.

אלואיז תופפה באצבעותיה על כרית הספה באורח שלדעת אימה היה ודאי מעיד על חינוך גרוע. היא הביטה בסר פיליפ וחשה הקלה כשראתה שהוא נוהג כמוה. ואז לכד את מבטה והעווה את פיו בחצי חיוך בעוד מבטו הושפל אל ידה חסרת המנוחה.

היא הפסיקה מייד את תנועתה.

היא הביטה בו, קוראת תיגר בלי קול – מפצירה בו – שיגיד דבר מה. כל דבר.

הוא שתק.

זה הרג אותה. היא ידעה שתיאלץ לשבור את השתיקה. הייתה זו שתיקה לא טבעית. היא הייתה נוראה מדי. אנשים נולדו לדבר. זה היה –

היא פתחה את פיה, מונעת מכוחו של ייאוש שלא הבינה עד תום.

"אני –"

אבל עוד לפני שהספיקה להמשיך ולהשלים את המשפט שהתכוונה להמציא תוך כדי דיבור, קרעה את הדממה צווחה מקפיות דם.

אלואיז קפצה על רגליה. "מה זה –"

"ילדיי", אמר סר פיליפ, משמיע אנחת סבל.

"יש לך ילדים?"

הוא הבחין בכך שעמדה, ונעמד גם הוא, העייפות ניכרת בו.

"כמובן."

היא לטשה בו את מבטה. "מעולם לא הזכרת שיש לך ילדים."

עיניו הצטמצמו. "זו בעיה?" הוא שאל, די בחדות.

"מובן שלא!" היא אמרה, מסתמרת. "אני מתה על ילדים. יש לי

המון אחיינים ואחייניות, ואם לא אכפת לך, אני הדודה המועדפת

עליהם. אבל זה לא מתרץ את העובדה שלא הזכרת את קיומם."

"זה בלתי אפשרי", אמר, מנענע בראשו. "כנראה התעלמת מזה."

היא הטתה את סנטרה לאחור באופן פתאומי כל כך, עד כי היה זה

פלא שלא שכרה את מפרקתה. "זה לא מסוג הדברים שהייתי מתעלמת

מהם", אמרה ביוהרה.

הוא משך בכתפיו, הודף מעליו בבירור את מחאתה.

"מעולם לא הזכרת אותם," אמרה, "ואוכל להוכיח את זה." הוא שילב את זרועותיו, מביט בה בחוסר אמון חד-משמעי. היא צעדה אל הדלת. "איפה המזוודה שלי?" "בדיוק במקום בו השארת אותה, ככל הנראה," אמר, מתבונן בה בהבעה מתנשאת. "או סביר יותר להניח, כבר בחדר שלך. המשרתים שלי אינם חסרי התחשבות עד כדי כך." היא הסתובבה אליו בהבעה זועפת. "הבאתי עימי את כל מכתביך, עד האחרון שבהם, ואני רוצה להבטיח לך שבאף אחד מהם לא מוזכרת המילה 'ילדי'."

שפתיו של פיליפ נפערו בתדהמה. "שמרת את מכתביי?" "כמובן. לא שמרת את המכתבים שלי?" הוא מצמץ. "אהה..." היא התנשפה. "לא שמרת אותם?" פיליפ מעולם לא הבין נשים ורוב הזמן היה מוכן בהחלט להתעלם מהתפיסה הרפואית הרווחת ולהכריז עליהן כאילו הן מין שונה לגמרי. הוא השלים עם כך שלעיתים רחוקות ידע מה אמורים לומר להן, אבל הפעם, אפילו הוא ידע ששגה בצורה חמורה. "ודאי שמרת כמה מהם," ניסה לענות.

היא קפצה את לסתה ופיה הפך לקו צר וכעוס. "אני בטוח שאת רובם," הוסיף בחופזה. נראה שהתשובה לא התקבלה על דעתה. לאלואיז ברידג'רטון, התגבשה הדעה במוחו, יש רצון ברזל. "זה לא שהשלכתי אותם," אמר, מנסה לצאת מהבור שכרה לעצמו. "זה פשוט שאיני יודע בדיוק היכן הנחתי אותם." הוא התבונן בעניין כשהשתלטה על זעמה, ואז נשפה קצרות. עיניה, עם זאת, נותרו בצבע אפור סוער. "טוב מאוד," אמרה. "זה, בכל מקרה, חסר חשיבות." זו בדיוק דעתו, חשב פיליפ, אבל אפילו הוא היה חכם מספיק ולא אמר זאת.

מלבד זאת, נימת קולה הבהירה שלדעתה, זה כן בעל חשיבות גדולה.

צווחה נוספת פילחה את האוויר, ובעקבותיה שאון התרסקות מחריש אוזניים. פיליפ מצמץ. זה נשמע כמו איזה רהיט.

אלואיז הרימה את מבטה אל התקרה, כאילו ציפתה שהטיח יתחיל להסתחרר מטה בכל רגע. "לא כדאי שתיגש אליהם?" שאלה.

כן, כדאי, אבל הוא ממש, אבל ממש, לא רצה. כשהתאומים יצאו מכלל שליטה, איש לא הצליח להתמודד איתם, וזו הייתה, לדעת פיליפ, ההגדרה של "יצאו מכלל שליטה". לדידו, היה קל יותר לתת להם להשתולל עד שנפלו מרוב תשישות (ולרוב זה לא ארך יותר מדי זמן) ולהסתדר איתם אז. זו ודאי לא הייתה התגובה המועילה ביותר, ויודאי לא הייתה הדרך עליה היו ממליצים הורים אחרים, אבל לגבר הייתה רק כמות מסוימת של אנרגיה להתמודד עם שני בני שמונה, והוא חשש ששלו נגמרה כבר לפני חצי שנה.

"סר פיליפ", אמרה אלואיז.

הוא נשף. "את צודקת, כמובן." ודאי לא ראוי יהיה להיראות הורה אדיש מול מיס ברידג'רטון, אחריה ניסה לחזור, גם אם בצורה מגושמת, מבקש שתיקח על עצמה את תפקיד אימם של שני השדים הקטנים שניסו כעת להרוס לחלוטין את ביתו. "אם תסלחי לי", אמר, והנהן לעברה כשיצא אל המסדרון.

"אוליבר!" שאג. "אמנדה!"

הוא לא היה בטוח, אבל הוא חשב ששמע את מיס ברידג'רטון מחניקה צחוק נחרד.

גל של כעס שטף אותו, והוא לטש בה מבט, אף שידע שאינו אמור לעשות כן. הוא הניח שחשבה שתעשה עבודה טובה יותר עם שני השדים הללו.

הוא ניגש למדרגות, צועק שוב את שמות התאומים. מנגד, אולי לא כדאי להיות כל כך דוחה. הוא הרי קיווה – לא, הוא התפלל – שאלואיז ברידג'רטון תוכל לעשות עם התאומים עבודה טובה ממנו.

אלוהים אדירים, אם תצליח ללמד אותם להקשיב, הוא ינשק את הקרקע עליה היא דורכת שלוש פעמים ביום בשעות קבועות. אוליבר ואמנדה הגיחו מעבר לפינת גרם המדרגות וירדו לאולם הכניסה, לא נראים נבוכים כלל.

"מה – תבע פיליפ, "זה היה צריך להיות?"

"מה היה צריך להיות מה?" ענה אוליבר בחוצפה.

"הצווחות," חרק פיליפ.

"זו הייתה אמנדה," אמר אוליבר.

"נכון באמת," היא הסכימה.

פיליפ חיכה להבהרות נוספות, ומשנראה שזה לא הולך לקרות, הוא הוסיף, "ולמה אמנדה צווחה?"

"בגלל צפרדע," היא הסבירה.

"צפרדע."

היא הנהנה. "אמת. במיטה שלי."

"אני מבין," אמר פיליפ. "יש לך מושג איך היא הגיעה לשם?"

"אני שמתי אותה שם," היא ענתה.

הוא הסיט את מבטו מאוליבר, שאליו הפנה את שאלתו, ובחזרה אל אמנדה. "את הכנסת צפרדע למיטה שלך?" היא הנהנה.

למה למה למה? הוא כחכה בגרונו. "למה?"

היא משכה בכתפיה. "רציתי."

סר פיליפ הרגיש שהוא מטה את סנטרו בחוסר אמון. "רצית?"

"כן."

"לשים צפרדע במיטה שלך?"

"ניסיתי לגדל ראשנים," היא הסבירה.

"במיטה שלך?"

"היא נראתה חמימה ונעימה."

"אני עזרתי," הוסיף אוליבר.

"בזה אין לי ספק," אמר פיליפ בקול מתוח. "אבל למה הצרחת?"

"אני לא צרحتי," ענה אוליבר בתרעומת. "זו הייתה אמנדה."
"דיברתי אל אמנדה!" אמר פיליפ, מתקשה לכבוש את רצונו
להרים את זרועותיו בתבוסה ולפרוש לחממה שלו.
"הסתכלת עליי, אדוני," אמר אוליבר. ואז, כאילו אביו טיפש מכדי
להבין למה התכוון, הוא הוסיף, "כששאלת את השאלה."
פיליפ נשם נשימה עמוקה, אימץ את תווי פניו לכדי הבעה
שקיווה שיש בה סבלנות ונפנה בחזרה אל אמנדה. "אז, אמנדה,
למה צרחת?"

היא משכה בכתפיה. "שכחתי שהנחתי שם את הצפרדע."
"חשבתי שהיא הולכת למות!" הוסיף אוליבר, נימת דבריו דרמטית.
פיליפ החליט לא להמשיך בקו הזה. "חשבתי," הוא אמר, משלב
את זרועותיו ומביט בילדיו במבט נחרץ, "שאמרנו שלא מכניסים
צפרדעים הביתה."
"לא," אמר אוליבר (תוך שאמנדה מנידה בראשה בלהט), "אמרת
שלא מכניסים קרפדות."

"שום דו-חיים משום סוג שהוא," אמר פיליפ בשיניים חשוקות.
"ואם אחד מהם גוסס?" שאלה אמנדה, עיניה הכחולות והיפות
מתמלאות דמעות.
"אפילו לא אז."
"אבל –"

"אתם יכולים לטפל בה בחוץ."
"ואם קר לה והיא קופאת וזקוקה רק לטיפול שלי ולמיטה חמה
בתוך הבית?"
"לצפרדעים אמור להיות קר וקפוא," ירה פיליפ בתגובה. "הן
דו-חיים."
"ואם –"

"לא!" הוא שאג. "בלי צפרדעים, קרפדות, צרצרים, חגבים או
חיות מכל סוג שהוא בתוך הבית!"
אמנדה השתנקתה. הוא מעולם לא ידע מה להגיד לילדיו, ועכשיו

נרמה היה שבתו עלולה להתמוסס וליהפך לשלולית דמעות.
 "למען –" הוא תפס את עצמו בזמן וריכך את קולו. "מה קרה,
 אמנדה?"

היא התנשפה ואז התייפחה. "ומה עם בסי?"
 פיליפ גישש בידו, מחפש קיר שיוכל להתמוטט עליו. "מובן,"
 פלט, "שלא התכוונתי לכלול את הקוקר ספניאל האהובה שלנו
 בהכרזה הזו."

"טוב, אז היית צריך לומר זאת," התנשפה אמנדה, נראית מאוששת
 באופן מפתיע – ואף חשוד. "העצבת אותי מאוד."
 פיליפ חרק שיניים. "מצטער שהעצבתי אותך."
 היא הנהנה לעברו כמו מלכה.

פיליפ נאנח. מתי הצליחו התאומים להערים עליו ולהשיג יתרון
 בשיחה? ניתן היה לצפות שגבר בגודלו, גבר בעל תבונה כשלו (הוא
 רצה להאמין, לפחות, שהוא בעל תבונה), יצליח להתמודד עם שני
 בני שמונה.

אך לא. שוב, חרף כל כוונותיו הטובות, הוא איבד שליטה בשיחה
 ועכשיו הוא מוצא את עצמו מתנצל בפניהם.

שום דבר לא גרם לו להרגיש יותר כמו כישלון.
 "טוב, אז," אמר, להוט לסיים. "לכו לכם. אני עסוק מאוד."
 הם עמדו שם לרגע, ורק נשאו אליו עיניים רחבות ומעפצפות. "כל
 היום?" שאל אוליבר לבסוף.

"כל היום?" פיליפ הדהר אחריו. על מה הוא מדבר, לכל הרוחות?
 "אתה תהיה עסוק כל היום?" אוליבר תיקן את דבריו.

"כן," אמר בחריפות. "כן."
 "אולי נצא לטיול בטבע?" הציעה אמנדה.

"אני לא יכול," אמר, אף שחלק ממנו רצה בזה. אבל התאומים היו
 מעייפים כל כך, ואין ספק שיגרמו לו רוגז, ושום דבר לא הפחיד אותו
 יותר מכך.

"נוכל לעזור לך בחממה," אמר אוליבר.

כלומר, להרוס אותה. "לא," אמר פיליפ. למען האמת, חשב שלא יוכל לשלוט בחמת זעמו אם יהרסו את עבודתו.

"אבל –"

"אני לא יכול," חתך, שונא את נימת קולו.

"אבל –"

"ומי אלו?" נשמע קול מאחוריו.

הוא הסתובב. הייתה זו אלואיז ברידג'רטון, תוחבת את אפה במקום שהיה בכירור לא עניינה, וזה אחרי שהגיעה אל סף ביתו אפילו בלי רמז של התראה.

"אני מתנצל," אמר לה, לא טורח להסתיר את הכעס בקולו. היא התעלמה ממנו ופנתה אל התאומים. "ומי אתם?" שאלה. "מי את?" תבע אוליבר.

עיניה של אמנדה הצטמצמו לכדי חרכים. פיליפ הניח לעצמו לחייך חיוך אמיתי לראשונה באותו בוקר ושילב את זרועותיו. כן, בואו נראה איך מיס ברידג'רטון תתמודד עם זה.

"אני מיס ברידג'רטון," אמרה. "ואת לא האומנת החדשה שלנו, נכון?" שאל אוליבר, בחשד גובל בארסיות.

"אלוהים, לא," היא ענתה. "מה קרה לאומנת האחרונה שלכם?" פיליפ השתעל. בקול.

התאומים קלטו את הרמז. "אהה, כלום," אמר אוליבר. לא נראה שמיס ברידג'רטון הולכה שולל אחרי אוירת התום שהתאומים ניסו ליצור, אבל בחוכמתה הרבה, היא בחרה לא להתעכב על הנושא, ובמקום זאת רק אמרה, "אני אורחת שלכם." התאומים הרהרו לרגע בדבריה, ואז אמנדה אמרה, "אנחנו לא רוצים אורחים בכלל."

ואוליבר הוסיף אחריה, "אנחנו לא צריכים אורחים." "ילדים!" התערב פיליפ, לא באמת רוצה לצדד במיס ברידג'רטון

אחרי שהייתה חטטנית כזו, אבל לא הייתה לו ברירה בעצם. הוא לא יכול לתת לילדים להיות גסי רוח כל כך.

התאומים שילבו את זרועותיהם כאיש אחד והעבירו ממנה את מבטם כאילו אינה קיימת עוד.

"זהו זה," רעם פיליפ. "אתם תתנצלו בפני מיס ברידג'רטון ברגע זה." הם התכוננו בה במרדנות.

"עכשיו!" הוא שאג.

"סליחה," מלמלו השניים, אבל אי אפשר היה לטעות בכך שלא התכוונו להתנצל.

"חזרו לחדר, שניכם," אמר פיליפ בחדות.

הם עזבו כמו צמד חיילים גאים, חוטמיהם זקורים באוויר. זה היה מראה די מרשים, אלמלא אמנדה הסתובבה למרגלות המדרגות וחרצה לשון.

"אמנדה!" התפרץ, הולך במהירות לעברה.

היא עלתה במדרגות, מהירה כשועל.

פיליפ עמד בלי לזוז במשך כמה רגעים, ידיו מאוגרפות ורועדות לצירי גופו. רק פעם אחת – פעם אחת! – היה רוצה שילדיו יתנהגו כמו שצריך, ושיהיה להם אכפת, ושלא יענו על שאלה בשאלה, ושיתייחסו בנימוס לאורחים, ושלא יוציאו לשון, ו –

רק פעם אחת, היה רוצה להרגיש שהוא אב טוב, שהוא יודע מה הוא עושה.

ולא להרים את קולו. הוא שנא להרים את קולו, שנא את הבלח האימה שחשב שראה בעיניהם.

שנא את הזיכרונות שהדבר טמן בחובו.

"סר פיליפ?"

מיס ברידג'רטון. לעזאזל, הוא כמעט שכח שהיא שם. הוא הסתובב.

"כן?" הוא שאל, נחרד שהייתה עדה להשפלה שלו. וזה כמובן גרם לו לכעוס עליה.

"סוכן הבית שלך הביא את מגש הכיבוד," אמרה, מחווה לעבר

חדר ההסבה.

הוא נד בראשו בקצרה. הוא חייב לצאת מהבית. להתרחק מילדיו, להתרחק מהאישה שראתה איזה אב נורא הוא להם. גשם החל לרדת, אבל זה לא עניין אותו.
"אני מקווה שתינהי מארוחת הבוקר," אמר. "נתראה אחרי שתנוחי."

וכבר הוא נחפז אל הדלת, עושה את דרכו אל החממה שלו, שם יוכל להתבודד עם צמחיו השותקים, שאינם מחציפים לשון ושאינם דוחפים את האף.

פרק 3

... תביני מדוע לא יכולתי לקבל את הצעתו. הוא התנהג בגסות רוח ומצב רוחו היה רע. אני רוצה להתחתן עם גבר נעים הליכות ומתחשב, שינהג בי כאילו הייתי מלכה. או לכל הפחות, נסיכה. לא יכול להיות שזו דרישה גדולה מדי.

— מאלואיז ברידג'רטון לחברתה היקרה פנלופי
פת'רינגטון נשלח באמצעות שליח אחרי שאלואיז
קיבלה את הצעת הנישואים הראשונה שלה

בשעות אחרי הצוהריים, אלואיז כבר הייתה כמעט משוכנעת שעשתה טעות איומה.

ולאמיתו של דבר, הסיבה היחידה לכך שהייתה משוכנעת רק כמעט הייתה שהדבר היחיד ששנאה יותר מאשר לטעות הייתה להודות בטעותה. כך שניסתה לשמור על חזות מאופקת, ואילצה את עצמה להעמיד פנים שהמצב המחריר כולו עשוי בסופו של דבר להסתדר מעצמו.

היא הייתה המומה — פיה אפילו נפער — כאשר סר פיליפ פנה אל הדלת, השאיר אותה לבדה ואיחל לה ליהנות מארוחת הבוקר. היא נסעה את מחצית אנגליה, כמענה להזמנה שלו שתבוא לבקר, והוא השאיר אותה לבדה בחדר ההסבה, חצי שעה בלבד לאחר בואה?

היא לא ציפתה שיתאהב בה מייד וייפול לרגליה, תוך שהוא מביע את רחשי ליבו הנצחיים, אבל קיוותה לקצת יותר מאשר "מי את?" ו"תיהני מארוחת הבוקר" קצרי רוח.

ואולי כן ציפתה שיתאהב בה מייד. היא טוותה את פרטי פרטיו של החלום סביב דמות הגבר הזה – דמות שעתה ידעה שלא היה בה מן האמת. היא הניחה לעצמה לעצב אותו לגבר המושלם, וכאב כל כך לגלות שהוא לא היה סתם לא מושלם, אלא גם היה קרוב יותר למעורר פלצות.

והגרוע ביותר – היא יכלה להאשים רק את עצמה. סר פיליפ מעולם לא הציג במכתביו מצג שווה של עצמו (אף שחשבה שהיה צריך להזכיר את העובדה שהוא אב, בעיקר לפני שהציע נישואים). חלומותיה היו פשוט כאלה – חלומות. אשליות וכיסופים, כולם פרי דמיונה. אם הוא לא ענה על ציפיותיה, הייתה זו אשמתה. היא ציפתה למשהו שכלל אינו קיים.

והיא הייתה צריכה לדעת זאת.

לא זו בלבד, אלא שהוא לא נראה אב טוב במיוחד, ולא היה חטא גדול מזה בעולם בעיניה.

לא, היא לא נהגה בהגינות. אסור היה לה לשפוט אותו בעניין זה בחיפזון כזה. הילדים לא נראו כמי שסובלים מהתעללות או מתת־זונה או משהו נורא כזה, אבל היה ברור שסר פיליפ אינו יודע איך לנהוג בהם. הוא טיפל בהם לא נכון הבוקר, וניכר מהתנהגותם שיחסיהם היו מרוחקים, במקרה הטוב.

אלוהים אדירים, הם ממש התחננו בפניו שיבלה איתם את היום. ילד שזוכה לתשומת לב מספיקה מהוריו לעולם לא ינהג בצורה כזו. אלואיז ואחיה בילו מחצית מילדותם בניסיון לחמוק מהוריהם – היעדר השגחה, כמובן, תורמת להתנהגות שובבה.

אביה היה נפלא. אומנם הייתה רק בת שבע כשמת, אבל זכרה אותו היטב, מהסיפורים שטווה לקראת שינה ועד הטיולים אליהם יצאו בשדות קנט, לפעמים כל בני משפחת ברידג'רטון, לפעמים רק ילדה אחת בת מזל שנבחרה לבלות זמן מיוחד עם אבא.

היה ברור לה שאלמלא הייתה מציעה לסר פיליפ שיברוק למה הילדים צווחים ובוועטים ברהיטים, היה מניח להם לנפשם. או, ליתר דיוק, מניח למישהו אחר לטפל בבעיה. ולקראת סוף שיחתם, ניכר היה שמטרתו העיקרית של סר פיליפ בחיים הייתה להימנע מחברת ילדיו.

ואלואיז התנגדה לכל זה.

היא קמה ממיטתה, ואילצה את עצמה להזדקף אף שהייתה עייפה עד מאוד. אבל בכל פעם שנשכבה, הרגישה בריאותיה שריקה, וידעה שזוהי אותה התנשפות שאינה הקדמה לדמעות בלבד, אלא להתייפחות אמיתית ומטלטלת גוף. אם לא תקום ותעשה מעשה, לא תצליח לשלוט בעצמה.

והיא חשבה שלא תוכל לשאת את עצמה אם תבכה.

היא פתחה במאמץ את החלון, אף שבחוץ היה עדיין אפור ומטפטף. לא הייתה רוח, כך שהגשם לא יחדור פנימה, ובאותו הרגע, היא נזקקה למשב קל של אוויר צח. טפיחת הכפור על פניה אולי לא תגרום לה להרגיש טוב יותר, אבל ללא ספק היא לא תגרום לה להרגיש גרוע יותר.

מחלונה, ראתה את החממה של סר פיליפ. היא הניחה ששם היה, שכן לא שמעה אותו ברחבי הבית, רוקע ברגליו וצועק על הילדים. הזוגיות היו מכוסות אד והדבר היחיד שהצליחה לראות היה מסך מטושטש בצבע ירוק – צמחיו האהובים, כך הניחה. איזה מין אדם הוא, שמעדיף את צמחיו על פני אנשים? ודאי לא אדם שמעריך שיחה טובה.

היא הרגישה את כתפיה נשמטות. אלואיז בילתה מחצית מחייה בחיפוש אחר שיחה טובה.

ואם הוא כזה מתבודד, מדוע טרח להשיב על מכתביה? הוא עבד קשה לא פחות ממנה כדי לתחזק את חלופת המכתבים ביניהם. שלא לדבר על הצעת הנישואים שלו. אם לא רצה חברה, אסור היה לו להזמינה לכאן.

היא שאפה כמה נשימות עמוקות מהאוויר הערפילי ואז אילצה את

עצמה להזדקף. היא לא ידעה בוודאות מה מצופה שתעשה עם עצמה במשך היום. היא כבר נחה; התשישות גברה במהירות על האומללות. אבל איש לא בא לבשר לה על ארוחת הצוהריים או על תוכניות אחרות שיכללו אותה כאורחת.

אם תישאר כאן, בחדר מרופט ומעט פרוץ לרוחות זה, תצא מדעתה. או תבכה ללא הפסקה, והרי לא יכלה לסבול זאת אצל אחרים, וחשבה שיהיה נורא אם תעשה זאת בעצמה.

אין סיבה לא להסתובב מעט בבית, נכון? אולי אפילו תמצא לעצמה משהו לאכול תוך כדי. היא אכלה את כל ארבעת המאפים שהיו על מגש הכיבוד הבוקר, מורחת עליהם חמאה וריבה ככל שהרשו כללי הנימוס, ועדיין נותרה מורעבת. בשלב זה חשבה שאולי תהיה מוכנה לנקוט מעשה אלימות אם זה יזכה אותה בכריך נקניק.

היא החליפה בגדים, לבשה שמלה עשויה בד מוסלין בצבע אפרסק שהייתה יפה ונשית, אך לא מצויצת מדי. וחשוב מכול, הייתה קלה ללבישה ופשיטה, עובדה בעלת חשיבות עליונה כשמדובר במישהי שברחה מהבית בלי המשרתת האישית שלה.

הצצה מהירה במראה הבהירה לה שהיא נראית ייצוגית, גם אם לא יפהפייה מסחררת, ולכן יצאה אל המסדרון.

... ונתקלה בתאומי קריין בני השמונה, שנראו לגמרי כאילו שכבו והמתינו שם במשך שעות.

"אחר צוהריים טובים," אמרה אלואיז, ממתינה שיקומו על רגליהם. "כמה נחמד שבאתם לברך אותי."

"לא באנו לברך אותך," התפרצה אמנדה, רוטנת כשאו ליכר תקע את מרפקו בצלעותיה.

"לא?" שאלה אלואיז, מנסה להישמע מופתעת. "אז באתם להראות לי את הדרך לחדר האוכל? אני חייבת לומר שאני די רעבה."

"לא," אמר או ליכר, משלב את זרועותיו.

"גם לא זה," אמרה אלואיז. "אז תנו לי לנחש. באתם הנה כדי לקחת אותי לחדר שלכם ולהראות לי את הצעצועים שלכם."

"לא," אמרו שניהם פה אחד.
 "אז ודאי באתם לקחת אותי לסיור בבית. הוא די גדול ואני עלולה
 ללכת לאיבוד."
 "לא."
 "לא? לא תרצו שאלך לאיבוד, נכון?"
 "לא," אמרה אמנדה. "זאת אומרת, כן!"
 אלואיז העמידה פנים שלא הבינה. "את רוצה שאלך לאיבוד?"
 אמנדה הנהנה. אוליבר רק הידק את אחיזתו בחזהו ונעץ בה מבט
 כעוס.
 "המממ. זה מעניין, אבל לא בדיוק מסביר את נוכחותכם כאן,
 מחוץ לחדר שלי, נכון? הרי אין סיכוי שאלך לאיבוד כשאני בחברת
 שניכם."
 פיותיהם נפערו בהפתעה ובכלבול.
 "אתם יודעים איך להסתדר בתוך הבית, נכון?"
 "כמובן," רטן אוליבר, ואחריו אמנדה, "אנחנו לא תינוקות."
 "לא, אני רואה שאתם לא," אמרה אלואיז בניד ראש מהורהר.
 "אחרי הכול, לתינוקות לא היו מרשים לחכות לבדם מחוץ לחדרי. הם
 היו עסוקים בחיתולים ובקבוקים וכל מיני כאלה."
 לא היה להם מה להוסיף על זה.
 "אביכם יודע שאתם כאן?"
 "הוא עסוק."
 "עסוק מאוד."
 "הוא אדם עסוק מאוד."
 "עסוק מדי בשבילך."
 אלואיז התבוננה והקשיבה בעניין כשהתאומים ירו את הערותיהם
 במהירות האור, עושים מאמץ אדיר להדגים עד כמה סר פיליפ עסוק.
 "אז מה שאתם אומרים לי," אמרה אלואיז, "זה שאבא שלכם
 עסוק."
 הם בהו בה, מבולבלים לרגע מהאופן הרגוע שבו ארגנה מחדש את
 העובדות, ואז הנהנו.

"אבל זה עדיין לא מסביר את נוכחותכם," ציינה אלואיז. "כי אני לא חושבת שאבא שלכם שלח אתכם הנה במקומו..." היא חיכתה עד שהנידו בראשיהם לאות שלילה, ואז הוסיפה, "אלא אם כן... אני יודעת!" היא אמרה בקול נרגש, מניחה לעצמה לחייך בינה לבינה בגלל תבונתה. היו לה תשעה אחיינים ואחייניות. היא ידעה בדיוק איך לדבר עם ילדים. "באתם כדי להגיד לי שיש לכם כוחות קסומים ושאתם יכולים לחזות את מזג האוויר."

"לא," ענו, אבל אלואיז שמעה צחקוק.

"לא? נורא חבל, כי הטפטוף הבלתי פוסק הזה נורא מעצבן, לא תגידו?"

"לא," אמרה אמנדה, בקול די חזק. "אבא אוהב גשם, וגם אנחנו." "הוא אוהב גשם?" שאלה אלואיז, מופתעת. "כמה מוזר."

"לא, זה לא," ענה אוליבר, עמידתו מתגוננת. "אבא שלי לא מוזר. הוא מושלם. אל תגידי עליו דברים רעים."

"לא אמרתי," השיבה אלואיז, תוהה מה בשם שמיים קורה עכשיו. בתחילה, חשבה שהתאומים כאן רק כדי לגרש אותה. סביר ששמעו שאביהם שוקל לשאתה לאישה, ואין להם כל רצון באם חורגת, בעיקר בהתחשב בסיפורים שסיפרה המשרתת לאלואיז על סדרת האומנות המסכנות שעברו השפלות, באו והסתלקו.

אבל אם זו האמת הפשוטה, האם לא היו רוצים שתחשוב שמהו לא בסדר עם סר פיליפ? אם היו רוצים שתסתלק, האם לא היו מנסים לשכנעה שהוא מועמד נורא לנישואים?

"אני רוצה להבטיח לכם שאין לי כל טינה כלפי אף אחד מכם," אמרה אלואיז. "למעשה, אני בקושי מכירה את אביכם."

"אם תעציבי את אבא, אני... אני..."

אלואיז התבוננה בפניו של הילד הקטן והמסכן שהאדימו בתסכול בחפשו אחר המילים והאומץ. בזהירות, בעדינות, השתופפה לצידו עד שפניה היו בגובה פניו ואמרה, "אוליבר, אני מבטיחה לך שלא באתי הנה להעציב את אבא שלך." הוא שתק, והיא נפנתה אל תאומתו ושאלה, "אמנדה?"

"את חייבת לעזוב," התפרצה אמנדה, זרועותיה שלובות כל כך חזק עד שפניה האדימו. "אנחנו לא רוצים כך כאן." טוב, אבל אני לא הולכת לשום מקום במשך שבוע לפחות, אמרה להם אלואיז, מדברת בנימת קול נחרצת. הילדים זקוקים לאהדה, וללא ספק גם למידה לא מועטה של אהבה, אבל הם צריכים גם משמעת וידיעה ברורה מי אחראי.

ולפתע, ככה פתאום, זינק אוליבר לפניו, ודחף אותה בשתי ידיה על חזה בכל הכוח.

שיווי משקלה לא היה יציב כי עמדה שפופה על קצות אצבעותיה. אלואיז נפלה לאחור וצנחה באופן לגמרי לא אלגנטי על ישבנה, והתגלגלה לאחור עד שהייתה בטוחה למדי שהתאומים זכו בהצצה נאה בתחתוניותיה.

"טוב," הכריזה, מתרוממת על רגליה ומשלבת את זרועותיה בעודה מביטה בילדים במבט נוקשה. שניהם צעדו כמה צעדים לאחור והביטו בה בשילוב של עליצות ואימה, כאילו התקשו להאמין שלאחד מהם היה האומץ להפילה. "זה," המשיכה אלואיז, "היה מעשה לא מומלץ."

"את מתכוונת להלקות אותנו?" שאל אוליבר. קולו היה מתריס, אבל היה בו גם רמז לפחד, כאילו מישוהו כבר הכה אותם בעבר. "מובן שלא," מיהרה אלואיז לומר. "אני לא מאמינה בהלקאת ילדים. אני לא מאמינה במכות בכלל." חוץ ממכות לאלו שמכים ילדים, הוסיפה בינה לבינה.

נראה שהוקל להם כששמעו את זה. "עם זאת, אני רוצה להזכיר לכם," המשיכה אלואיז, "שאתם הכיתם אותי קודם."

"אני דחפתי אותך," הוא תיקן. היא הרשתה לעצמי להיאנח קלות. היא הייתה צריכה לצפות את זה. "אם אינכם רוצים שאנשים יכו אתכם, עליכם לנהוג באותה צורה." כלל הזהב, צייצה אמנדה.

"בדיוק," אמרה אלואיז בחיוך רחב. ספק אם שינתה את מהלך

חיייהם בשיעור קטן זה, ובכל זאת, היה נחמד לקוות שמהשווה שאמרה עורך התחשבות מסוימת.

"אבל זה לא אומר," אמרה אמנדה בהרהור, "שעלייך לנסוע הביתה?"

אלואיז הרגישה כיצד רגע ההתעלות הקטן מתפורר לאבק, כשניסתה לדמיין כיצד אמנדה תמשיך ותסיק מזה שיש לגרש את אלואיז לאמזונס.

"אנחנו כבר בבית," אמרה אמנדה, נשמעת יהירה להפליא לגיל שמונה. ואולי הייתה יהירה כפי שרק בני שמונה יכולים להיות. "אז את צריכה לנסוע הביתה."

"זה לא עובד כך," אמרה אלואיז בחרדות.

"כן, זה כן," השיבה אמנדה בניד ראש זוח קטן. "מה ששנוא עליך אל תעשה לחבריך. אנחנו לא באנו לבית שלך, אז את לא צריכה לבוא לשלנו."

"את חכמה מאוד, את יודעת?" שאלה אלואיז.

אמנדה נראתה כאילו רצתה להנהן, אבל ניכר שחשדה מדי במחמאה של אלואיז ולא הסכימה לקבלה.

אלואיז התכופפה כדי ששלושתם יוכלו להיות בגובה העיניים. "אבל גם אני," אמרה להם בקול רציני – ומעט מתריס – "חכמה מאוד."

הם בהו בה בעיניים רחבות, פיותיהם פעורים בעודם בוחנים את האדם הזה שללא ספק היה שונה מאוד מכל מבוגר שפגשו מעולם.

"אנחנו מבינים זה את זה?" שאלה אלואיז, מזדקפת ומחליקה את ידיה על חצאיותיה באופן אגבי ומוליך שולל.

הם שתקו, כך שהיא החליטה לענות במקומם. "יופי," אמרה. "ועכשיו, תוכלו להראות לי איפה נמצא חדר האוכל? אני מורעבת." "יש לנו שיעורים," אמר אוליבר.

"באמת?" שאלה אלואיז, מרימה את גבותיה. "כמה מעניין. אז אתם חייבים לחזור אליהם ללא דיחוי. אני מניחה שאתם בפיגור אחרי שביליתם זמן רב כל כך בהמתנה מחוץ לדלת חדרי."

"איך ידעת –" שאלתה של אמנדה נקטעה כשמרפקו של אוליבר נתקע בחדות בצלעותיה.

"יש לי שבעה אחים ואחיות," אלואיז השיבה, מחליטה ששאלתה של אמנדה ראויה לתשובה, גם אם אחיה לא הניח לה להשלים את המשפט. "אין הרבה דברים בסוג זה של לוחמה שאיני יודעת." התאומים דשדשו להם לאורך המסדרון, ואלואיז נותרה עומדת, נושכת את שפתה התחתונה בחשש. היא חשה שלא הייתה צריכה לסיים את המפגש ביניהם בהשלכת אתגר כזה. למעשה, הזמינה את אוליבר ואמנדה למצוא דרך לפנותה מהשטח.

ואפילו שהייתה די בטוחה שלא יצליחו – אחרי הכול, היא בת ברידג'רטון, שקורצה מחומר קשה יותר ממה ששניים אלו אפילו חלמו שקיים – הייתה לה תחושה שהם ישקיעו במטלה את כל נימי נפשם. אלואיז נרעדה. צלופחים במיטה, שיער טבול בדיו, ריבה על כיסאות. כל אלו עוללו לה בשלב זה או אחר, והיא לא שאבה עונג מיוחד מהמחשבה על הופעה חוזרת – ובטח לא מצמד זאטוטים הצעירים ממנה בעשרים שנה.

היא נאנחה, תוהה למה הכניסה את עצמה. מוטב שתמצא את סר פיליפ ותתחיל לפעול לקראת ההחלטה אם הם מתאימים זה לזה. מפני שאם באמת בכוונתה לעזוב תוך שבוע או שבועיים, ולעולם לא לראות שוב את משפחת קריין, היא לא הייתה משוכנעת שתצצה להטריח את עצמה בטרדת עכברים ועכבישים, ומלח בקערית הסוכר. בטנה רעשה. ייתכן שהמחשבה על מלח או סוכר גרמה לכך, אלואיז לא ידעה. ללא ספק הגיע הזמן למצוא משהו לאכול. ומוטב מוקדם מאשר מאוחר, לפני שלתאומים תימצא ההזדמנות לגלות כיצד להרעיל את מזונה.

פיליפ ידע שטעה מאוד. אבל לעזאזל עם זה, האישה הארורה לא הזהירה אותו כלל. לו רק הייתה מודיעה שבכוונתה להגיע, היה

יכול להתכונן, לחשוב על כמה דברים פואטיים לומר. באמת חשבה ששרבט את כל אותם מכתבים בלי לחשוב עוד ועוד על כל מילה? מעולם לא שלח את הטיוטה הראשונה של אף אחת מהאיגרות שלו (אפילו שתמיד כתב אותן על הנייר המשובח ביותר שלו, ובכל פעם קיווה שיצליח בניסיון הראשון).

לכל הרוחות, לו רק הייתה מזהירה אותו, ייתכן אפילו שהיה מצליח לגייס איזו מחווה רומנטית או שתיים. פרחים היו עשויים להיות מחווה נחמדה, ואלוהים יודע, אם היה דבר אחד שהצטיין בו, היה זה פרחים.

אבל במקום זאת, היא פשוט הגיחה לפניו פתאום, כאילו צצה מתוך חלום, והוא חירב הכול. ולא עזרה העובדה שמיס אלואיז ברידג'רטון כלל לא הייתה מי שציפה לה.

היא רווקה בת עשרים ושמונה, למען השם. היא הייתה צריכה להיות מכוערת. בעלת פני סוס, אפילו. ובמקום זאת היא –

טוב, הוא לא היה לגמרי בטוח איך אפשר לתאר אותה. לא בדיוק יפהפייה, ובכל זאת עוצרת נשימה באופן כלשהו, שיער ערמוני עבות ועיניים בצבע אפור בהיר וצח ביותר. היא מסוג הנשים שהבעותיהן הופכות אותן יפהפיות. בעיניה עמדה תבונה, והאופן שבו הטתה את ראשה לצד העידה על סקרנות. תווי פניה היו מיוחדים, כמעט אקזוטיים, דמויי לב, וחיוכה רחב.

לא שראה הרבה את החיוך הזה. קסמו הלא־אגדי־בעליל דאג לכך.

הוא תחב את ידיו בתוך תל עפר לח והעביר גושים ממנו לעציץ חרס קטן, מותיר אותו דחוס מעט כדי לאפשר צמיחת שורשים מיטבית. מה לעזאזל יעשה עכשיו? הוא תלה את תקוותיו בנישואים עם מיס אלואיז ברידג'רטון בחזון התעתועים שיצר בדמיונו, בהתבסס על מכתביה מהשנה האחרונה. לא היה לו זמן (ולאמיתו של דבר, גם לא היה לו החשק) לחזר אחר אם אפשרית לתאומים, כך שנראה מושלם (ואף כמעט קל) לחזר אחריה באמצעות מכתבים.

אישה לא נשואה המתקרבת במהירות לגיל שלושים ודאי תשמח לקבל הצעת נישואים. הוא לא ציפה שתקבל את הצעתו בלי לפגוש אותו, כמובן, וגם לא היה ערוך להתחייב רשמית לרעיון בלי להכירה. אבל הוא כן ציפה לכך שהיא תהיה מישהי קצת נואשת לבעל, לכל הפחות.

ובמקום זאת, היא הגיעה צעירה ויפה וחכמה ובטוחה בעצמה, ואלוהים אדירים, אבל למה אישה כזו רוצה בכלל להתחתן עם מישהו שאינה מכירה? ואף לקשור את עצמה לנחלה כפרית בפינה הנידחת ביותר של גלוסטרשייר. פיליפ אולי הבין פחות מכלום בענייני אופנה, אבל אפילו הוא ידע שהבגדים שלבשה תפורים היטב וקרוב לוודאי שהם הצעקה האחרונה. היא תצפה לנסיעות ללונדון, לחיי חברה פעילים, לחברים.

דברים שכמותם לא סביר שתמצא כאן, בבית רומני. נראה כמעט חסר טעם אפילו לנסות להכיר אותה. היא לא תישאר, ויהיה טיפשי מצידו לטפח את תקוותיו.

הוא נאנח ואז קילל ליתר ביטחון. עכשיו ייאלץ לחזור אחרי אישה אחרת. לכל הרוחות, עכשיו ייאלץ למצוא אישה אחרת לחזור אחריה, וזה יהיה קשה באותה מידה. אף אחת באזור לא תעיף בו ולו מבט. כל הנשים הלא נשואות ידעו על התאומים, ולא הייתה אפילו אחת שהייתה מוכנה לקחת אחריות על השדים הקטנים שלו.

הוא תלה את כל יהבו במיס ברידג'רטון, ועכשיו נראה שייאלץ לוותר גם עליה.

הוא הניח את העציץ שלו בכוח רב מדי על מדף ומצמץ כאשר הנקיסה הדהדה בחממה.

באנחה רמה טבל את ידיו הבוציות בדלי מים עכורים כדי לשטוף אותן. הוא נהג בגסות הבוקר. הוא עדיין כעס על כך שהגיעה ללא הודעה מראש ובזבזה את זמנו – או אם עדיין לא בזבזה אותו, אין כמעט ספק שתבזבז אותו, שכן לא סביר שלא תפנה לאחור ותעזוב הערב.

אבל זה לא מתרץ את התנהגותו. אין זו אשמתה שאינו מסוגל לשלוט בילדיו, לא כל שכן אין זו אשמתה שכישלון זה קלקל תמיד את מצב רוחו.

הוא ניגב את ידיו במגבת שהחזיק ליד הדלת, יצא אל הגשם הקל, ועשה את דרכו אל הבית. ודאי כבר הגיעה שעת ארוחת הצהריים, ולא יזיק לאף אחד לשבת איתה ליד השולחן ולנהל איזו שיחה מנומסת.

חוץ מזה, היא כאן. אחרי כל המאמצים שהשקיע במכתבים, יהיה מטופש לפחות לא לברר אם הם מסוגלים להסתדר טוב מספיק ולהתחתן. רק אידיוט ישלח אותה חזרה הביתה – או ירשה לה לעזוב – בלי לוודא קודם את התאמתה.

לא סביר שתישאר, אבל למרות זאת, הוא לא חשב שזה בלתי אפשרי, ואולי כדאי שלפחות ייתן לזה הזדמנות.

הוא צעד בגשם הערפילי וכשנכנס לתוך הבית ניגב את רגליו בשטיחון שמנהלת משק הבית תמיד השאירה בשבילו ליד הכניסה הצדדית. הוא נראה נורא, כפי שנראה תמיד אחרי העבודה בחממה, והמשרתים היו רגילים אליו במצב כזה, אבל הוא הניח שעליו להתנקות לפני שימצא את מיס ברידג'רטון ויזמין אותה לסעוד בחברתו. היא הגיעה מלונדון ואין ספק שתתנגד לשבת ליד השולחן בחברת גבר שהופעתו אינה מטופחת להפליא.

הוא עבר דרך המטבח, נד בראשו קצרות לעבר המשרתת שרחצה את הגזרים באגן המים. מדרגות השירות היו מחוץ לדלת המטבח השנייה, ו –

"מיס ברידג'רטון!" הוא אמר בהפתעה. היא ישבה ליד שולחן במטבח, נוגסת בכריך חזיר גדול מאוד, נראית לגמרי נינוחה על אחד השרפרפים. "מה את עושה כאן?"

"סר פיליפ", היא אמרה, נדה בראשה לעברו.

"את לא חייבת לאכול במטבח", הוא אמר, מזעיף פנים לעברה בלי סיבה מלבד העובדה שהיא לא נמצאת במקום בו ציפה לה. זו וגם העובדה שהוא באמת התכוון להחליף לכבודה בגדים

לארוחת הצוהריים, משהו שבדרך כלל לא היה טורח לעשות, ובכל זאת היא ראתה אותו כשהוא לא מסודר.

"אני יודעת," ענתה, מטה את ראשה ומצמצצת לעברו בעיניה האפורות המרהיבות. "אבל חיפשתי אוכל וחברה, וזה נראה כמו המקום הטוב ביותר למצוא את שני הדברים גם יחד."

זה היה עלבון? הוא לא ידע בוודאות, ועיניה היו תמימות, כך שהוא החליט להתעלם ואמר, "עמדתי להחליף בגדים למשהו נקי יותר ולהזמין אותך לאכול איתי ארוחת צוהריים."

"אשמח לעבור לחדר ארוחת הבוקר ולסיים שם את הכריך שלי, אם תרצה להצטרף אליי," אמרה אלואיז. "אני בטוחה שגברת סמית תשמח להכין אחד גם לך. שלי טעים להפליא." היא העיפה מבט אל הטבחית. "גברת סמית?"

"זו כלל לא טרחה, מיס ברידג'רטון," אמרה הטבחית, והשאירה את פיליפ כמעט פעור פה. זו הייתה נימת הקול הידידותית ביותר שאי־פעם שמע בוקעת מבין שפתיה.

אלואיז קמה מהספסל והרימה את צלחתה. "הלכנו?" אמרה לפיליפ. "אין לי התנגדות לבגדיך."

לפני שאפילו הבין שלא הסכים לתוכניתה, מצא פיליפ את עצמו בחדר ארוחת הבוקר, יושב מולה לצד השולחן העגול הקטן שבו השתמש לעיתים הרבה יותר קרובות מאשר בזה הארוך והבודד בחדר האוכל הרשמי. משרתת הביאה את כלי התה של מיס ברידג'רטון, ואחרי ששאלה אם גם הוא ירצה תה, מיס ברידג'רטון עצמה מזגה לו ספל תה במיומנות רבה.

כל זה גרם לו לתחושת אי־נוחות. היא תמרנה אותו בצורה חלקה למדי למטרותיה, ואיכשהו, לא שינתה העובדה שהוא התכוון להזמין אותה לארוחת צוהריים איתו בדיוק באותו האופן. הוא רצה לחשוב שלפחות להלכה, הוא השולט בביתו שלו.

"פגשתי מוקדם יותר את ילדיך," אמרה מיס ברידג'רטון, מרימה את ספל התה שלה לשפתיה.

"כן, הייתי שם," ענה, מרוצה מכך שיזמה שיחה. עכשיו לא יהיה חייב לעשות זאת.

"לא," תיקנה, "אחר כך."

הוא הרים את מבטו בשאלה.

"הם חיכו לי," הסבירה. "מחוך לדלת חדר השינה שלי."

תחושה נוראה החלה להסתחרר בבטנו. חיכו לה עם מה? שק צפרדעים חיות? שק צפרדעים מתות? ילדיו לא היו נחמדים לאומנות שלהם, והוא לא יכול לדמיין כמה אדיבות יגלו כלפי אורחת שללא ספק נמצאת שם כדי להיבחן לתפקיד אם חורגת מיועדת.

הוא השתעל. "אני מקווה ששרדת את המפגש?"

"כן, בוודאי," היא אמרה. "הגענו לסוג של הבנה."

"הבנה?" הוא בחן אותה בחשש. "מאיזה סוג?"

היא הדפה את שאלתו מעליה בעודה לועסת את הכריך. "אינך צריך לדאוג לי."

"עליי לדאוג לילדיי?"

היא נשאה את מבטה אליו בחיוך עלום. "מובן שלא."

"מעולה." הוא השפיל את מבטו לכריך שהונח לפניו ונגס נגיסה בריאה. לאחר שבלע, הוא הישיר מבט לעיניה ואמר, "עליי להתנצל על קבלת הפנים שלי הבוקר. לא הייתי אדיב במיוחד."
היא הנהנה במלכותיות. "ואני מתנצלת שהגעתי בלי הודעה מראש. זה לא היה מנומס מצדי."

הוא הנהן בתגובה. "עם זאת, התנצלת על כך הבוקר, ואני לא."
היא חייכה אליו, חיוכה כן, והוא הרגיש את ליבו מנתר. אלוהים אדירים, כשחייכה, השתנו כל פניה. בכל תקופת ההתכתבות ביניהם, מעולם לא חלם שהיא תגרום לו להחסיר נשימה.

"תודה," היא מלמלה, לחייה מעלות סומק שרק רמז של ורוד נזרק בו. "זה היה מאוד אדיב מצידך."

פיליפ כחכה בגרונו ונע באי־נוחות במקומו. מה קורה לו, מה פתאום חיוכיה גורמים לו להרגיש פחות נוח מהבעות הזעף שלה?

"כן", אמר, משתעל שוב כדי לכסות על הצרידות בקולו. "ועכשיו, כשכל זה מאחורינו, אולי נוכל לדבר על סיבת היותך כאן."
 אלואיז הניחה את הכריך מידה ובחנה אותו בהפתעה ניכרת. נראה שלא ציפתה שיהיה ישיר כל כך. "אתה התעניינת בנישואים, היא אמרה.
 "ואת?" השיב.

"אני כאן", אמרה בפשטות.
 הוא נעץ בה מבט בוחן, עיניו סורקות אותה עד שהתפתלה. "את לא מי שציפיתי שתהיי, מיס ברידג'רטון."
 "בנסיבות אלו, אני חושבת שזה לא יהיה בלתי הולם שתקרא לי בשמי הפרטי", אמרה, "וגם אתה אינך מי שציפיתי שתהיה."
 הוא התרווח, מביט בה ברמז מעורפל לחיוך. "למה ציפית?"
 "למה אתה ציפית?" החזירה אלואיז.

הוא הביט בה באופן שמבהיר שהבחין בהתחמקותה משאלתו, ואז אמר, באופן בוטה למדי, "לא ציפיתי שתהיי יפה כל כך."
 אלואיז נרתעה מעט בשל המחמאה הבלתי צפויה. היא לא נראתה במיטבה באותו בוקר, וגם אם כן – טוב, מעולם לא החשיבה את עצמה לאחת מאותן יפהפיות של החברה הגבוהה. נשות משפחת ברידג'רטון נחשבו בדרך כלל מושכות, מלאות חיות וחביבות. היא ואחיותיה היו מקובלות, וכולן זכו ליותר מהצעת נישואים אחת, אבל נראה שגברים חיבבו אותן מפני שחיבבו אותן, לא מפני שנשימתם נעתקה בשל יופיין.

"אני... אה..." היא הרגישה שהיא מסמיקה, וזה הבעית אותה, וכמובן גרם ללחייה להאדים עוד יותר. "תודה."
 הוא הנהן באדיבות.

"אני לא מבינה למה המראה שלי מפתיע אותך כל כך," היא אמרה, כועסת על תגובתה העזה לחנופה שלו. אלוהים, אפשר לחשוב שמעולם לא זכתה למחמאה בעבר. אבל הוא פשוט ישב שם, מסתכל עליה. מסתכל, בוהה, ו..."

היא רעדה.

ובכלל לא נשבה רוח בחדר. בחורה יכולה לרעוד מפני שהיא מרגישה יותר מדי... חום?

"בעצמך כתבת והעדת שאת רווקה זקנה," הוא אמר. "חייבת להיות סיבה לכך שמעולם לא נישאת."

"זה לא כי מעולם לא קיבלתי הצעות," הרגישה כורח להבהיר לו. "ברור שלא," אמר, מטה את ראשו לעברה במחווה שמטרתה להחמיא. "אבל סקרנותי התעוררה ואני חייב לשאול למה אישה כמוך מרגישה צורך להזדקק ל... ובכן... לי."

היא הביטה בו, הביטה בו ממש, לראשונה מאז הגעתה. הוא היה נאה מאוד באופן מחוספס וקצת מרושל. שערו הכהה היה זקוק לתספורת הגונה באופן מיידי, ועורו גילה סימנים של שיזוף קל, עובדה מרשימה בהתחשב בכמות המועטה של קרני השמש מהן נהנו לאחרונה. הוא היה גדול ושרירי, וישב בכיסא בחן נונשלנטי ואתלטי, רגליו פשוטות לפנים באורח שלא היה מתקבל על הדעת בחדר הסבה בלונדון.

הבעת פניו הבהירה לה שלא ממש עניין אותו אם נימוסי אינם עולים בקנה אחד עם כללי הטקס. לא היה זה אותו סוג של יחס מתריס שראתה לעיתים קרובות כל כך אצל גברים צעירים מהחברה הגבוהה. היא פגשה כל כך הרבה גברים צעירים מהסוג הזה – אלו שעשו כל מאמץ להתריס כנגד המוסכמות, ואז הרסו את הרושם כשיצאו מגדרם לוודא שכולם ידעו עד כמה נועזים ושערורייתיים היו.

אבל אצל סר פיליפ המצב היה שונה. אלואיז הייתה מוכנה להמר על הרבה מאוד כסף שמעולם לא עלה בדעתו לייחס משמעות כלשהי לעובדה שהוא לא יושב באורח המוסכם על הבריות, וללא ספק מעולם לא עלה בדעתו לוודא שאנשים אחרים ידעו שלא אכפת לו.

הדבר גרם לאלואיז לתהות אם זה היה סממן לאדם הבטוח בעצמו באמת, ואם כן, למה הוא זקוק לה? ממה שהבחינה, בלי להזכיר את

יחסו הקצר הבוקר, הוא לא היה צריך להתקשות במסע חיפוש הרעיה לעצמו.

"אני כאן", אמרה, לפתע נזכרת בשאלה ששאל, "מפני שאחרי שדחיתי כמה הצעות נישואים" – היא ידעה שאדם טוב יותר היה נוהג בצניעות גדולה יותר ולא מדגיש באופן בוטה כל כך את המילה 'כמה', אבל פשוט לא יכלה להתאפק – "אני מגלה שעודני רוצה בעל. מכתביך הצביעו על כך שייתכן שאתה המועמד המתאים. נראה לי שגוי לא להיפגש איתך כדי לגלות אם אכן כך פני הדברים."

הוא הנהן. "מעשי מאוד מצידך."

"מה איתך?" השיבה. "אתה זה שהעלית את נושא הנישואים בתחילה. למה לא יכולת פשוט למצוא לעצמך רעיה מבין כל הנשים כאן?"

לרגע הוא רק מצמץ, מביט בה כאילו התקשה להאמין שלא הבינה בעצמה. לבסוף אמר, "פגשת את ילדיי."

אלואיז כמעט ונחנקה כשהכריך נתקע בגרונה. "סליחה?"
 "ילדיי", הוא אמר בקול חסר רגש. "פגשת אותם. פעמיים, דומני. אמרת לי בעצמך."

"כן, אבל מה..." היא הרגישה איך עיניה מתרחבות. "הו, לא, אל תגיד לי שהם הפחידו כל רעיה מיועדת?"

המבט שנעץ בה היה קודר. "רוב הנשים באזור מסרבות אפילו להיכנס לתפקיד הרעיה המיועדת."

היא נשפה בבוז. "הם לא כאלה נוראים."

"הם זקוקים לאם", הוא אמר בתעוזה.

היא הרימה את גבותיה. "אני בטוחה שהיית יכול למצוא דרך רומנטית יותר לשכנע אותי להתחתן איתך."

פיליפ נאנח בעייפות, מעביר את ידו בשערו הסתור גם כן. "מיס ברידג'רטון", אמר, ואז תיקן את עצמו ואמר, "אלואיז. אדבר איתך בכנות, כי אם לומר את האמת, אין לי כוח או סבלנות למילים רומנטיות מקושקות או לסיפורים בנויים לתפארת. אני זקוק לרעיה.

ילדיי זקוקים לאם. הזמנתי אותך לכאן כדי לראות אם תהיי מוכנה לקבל על עצמך את התפקיד, וגם אם את ואני מתאימים זה לזה. "איזה מבין השניים?" לחשה.

הוא קפץ ידיים ומפרקי אצבעותיו החליקו ונגעו במפת השולחן. מה קורה לנשים האלו? הן מדברות באיזו שפת סתרים? "איזה מבין השניים... מה?" שאל, קוצר הרוח צובע את קולו.

"מה מבין השניים אתה מחפש?" הבהירה, קולה עדיין שקט. "רעיה או אם?"

"גם וגם," ענה. "חשבתי שזה ברור."

"מה אתה רוצה יותר?"

פיליפ בהה בה במשך זמן ארוך, מודע לכך שזו שאלה חשובה, אולי כזו שתאותת על סיום החיזור הבלתי רגיל שלו. לבסוף, רק משך בכתפו בחוסר ישע ואמר, "מצטער, אבל איני יודע כיצד להפריד בין השניים."

היא הנהנה, עיניה רציניות. "אני מבינה," מלמלה. "אני משערת שאתה צודק."

פיליפ פלט נשימה ארוכה שאפילו לא ידע שאצר בתוכו. איכשהו – רק אלוהים יודע איך – הוא ענה נכון. או לפחות, לא טעה. אלואיז נעה מעט במושבה, ואז החוותה לעבר הכריך החצי אכול שעל צלחתו. "שנמשיך לאכול?" הציעה. "בילית בחממה כל הבוקר. אני בטוחה שאתה מורעב."

פיליפ הנהן ונגס במזון, ולפתע הרגיש די מרוצה מחייו. הוא עדיין לא ידע אם מיס ברידג'רטון תסכים להיות לידי קריין, אבל אם כן...

טוב, הוא חשב שלא ייתקל בהתנגדויות רבות.

אבל לחזור אחריה לא יהיה קל כפי שחזה. היה לו ברור שהוא נזקק לה יותר משהיא נזקקה לו. הוא סמך על כך שתהיה רווקה נואשת, וניכר שזה לא המקרה, אף שהיא לא צעירונת. למיס ברידג'רטון, חשד, היו כמה וכמה אפשרויות בחירה בחיים, והוא רק אחת מהן.

ואף על פי כן, משהו ודאי גרם לה לעזוב את ביתה ולהרחיק עד גלוסטרשייר. אם חייה בלונדון היו מושלמים עד כדי כך, מדוע עזבה אותם?

אבל כאשר התבונן בה מעבר לשולחן, ראה את פניה שהשתנו בצל חיוך, התחוור לו – שלא אכפת לו מהי סיבת עזיבתה. כל שעליו לעשות הוא לוודא שתישאר.

פרק 4

... מצטערת כל כך לשמוע שקרוליין סובלת מכאב בטן
ובוכה שעות על גבי שעות. וכמוכן שזה נורא שגם אמיליה
וגם בלינדה לא שמחות לקראתה. אבל עלייך לראות את חצי
הכוס המלאה, דפני היקרה. הכול היה הרבה יותר נורא לו ילדת
תאומות.

— מאלואיז ברידג'רטון לאחותה הדוכסית
מהייסטינגס, חודש לאחר הולדת בתה השלישית
של דפני

פיליפ שרק לעצמו כשחצה את אולם המבואה בדרכו אל גרם
המדרגות, מרוצה מחייו באופן מוגזם. הוא בילה את רוב שעות
אחר הצהריים בחברתה של מיס ברידג'רטון – לא, אלואיז, הזכיר
לעצמו – ועכשיו היה משוכנע שהיא תהיה רעיה מעולה. היה די
ניכר שהיא נבונה, ועם כל האחים והאחיות (שלא לדבר על האחיינים
והאחייניות) עליהם סיפרה לו, ודאי תדע להתמודד עם אוליבר ועם
אמנדה.

חוץ מזה, חשב בחיך טורפני, היא די יפה, ויותר מפעם אחת
בשעות אחר הצהריים תפס את עצמו מביט בה, תוהה כיצד ירגיש
מגעה בזרועותיו, האם תגיב לנשיקתו.

גופו נדרך מהמחשבות. חלף זמן רב כל כך מאז היה עם אישה. יותר שנים משהיה רוצה לספור.

למען האמת, יותר שנים משגבר כלשהו היה רוצה להודות. הוא לא התפתה לשירותים שהוצעו לו על ידי המלצריות בפונדק המקומי, והעדיף שנשותיו תהיינה נקיות יותר, ואם כבר מדברים על זה, לא עד כדי כך חסרות שם.

ואולי יותר חסרות שם. לא סביר שמי מהמלצריות הללו תעזוב את הכפר במהלך חייה, ופיליפ אהב מדי לבלות בפונדק ולא רצה להרוס אותו בפגישות חוזרות ונשנות עם הנשים איתן שכב בעבר, עם נשים שכבר לא חשק בהן.

ולפני מותה של מרינה – טוב, הוא מעולם לא חשב לבגוד בה, על אף העובדה שלא חלקו את יצועם מאז שהתאומים היו צעירים.

היא שקעה במלנכוליה עזה לאחר לידתם. מרינה נראתה תמיד שברירית כל כך ועצובה מדי, אבל רק לאחר לידתם של אוליבר ואמנדה שקעה בעולם של עצבות וייאוש משלה. פיליפ נחרד לראות כיצד החיות הולכת ונעלמת מעיניה, מדי יום ביומו, עד שכל מה שנותר היה היעדר מפחיד, צל חולף של האישה שהייתה קיימת בעבר. הוא ידע שנשים לא יכולות לקיים יחסים מייד אחרי הלידה, אבל גם לאחר שגופה החלים, הוא לא יכול היה להעלות בדעתו שיוכל לכפות את עצמו עליה. איך יכול גבר להשתוקק לאישה שתמיד נראית כמי שעומדת לבכות?

כאשר התאומים גדלו מעט, ופיליפ חשב – קיווה, בעצם – שמרינה מתחזקת, הוא ביקר בחדר השינה שלה. פעם אחת.

היא לא סירבה לו, אבל גם לא השתתפה במעשה האהבה שלו. היא פשוט שכבה שם, בלי לעשות דבר, ראשה פונה הצידה, עיניה פקוחות, בקושי ממצמצות.

זה היה כמעט כאילו לא הייתה שם בכלל.

הוא יצא מהחדר בתחושה מזוהמת, מושחתת, כאילו חילל את כבודה בדרך כלשהי, אף שמעולם לא הוציאה מפיה את המילה לא.

ומעולם לא נגע בה שוב.

צרכיו לא היו גדולים עד כדי כך שנאלץ להפיגם באישה ששוכבת תחתיו כמו גווייה.

והוא מעולם לא רצה להרגיש שוב כמו שהרגיש באותו לילה אחרון. בשובו לחדרו, הקיא מייד, כל גופו רועד ורוטט, מתעב את עצמו. הוא התנהג כמו חיה, נואש בניסיונו לעורר בה איזה סוג של תגובה – כל תגובה. כאשר נוכח שהדבר בלתי אפשרי, התרגז עליה, רצה להענישה.

וזה הפחיד אותו.

הוא התנהג בצורה מחוספסת מדי. הוא לא חשב שפגע בה, אבל גם לא היה עדין. לעולם לא רצה לראות עוד את הפן הזה שלו. אבל מרינה איננה.

איננה.

ואלואיז שונה. היא לא תבכה בגלל כל דבר שטות או תכלא את עצמה בחדרה, תשחק במזונה ותזיל דמעות לתוך הכרית שלה. לאלואיז יש אופי. עמוד שדרה.

אלואיז מאושרת.

ואם זו אינה אמת מידה טובה לבחירת רעיה, הוא כבר לא ידע מהי. הוא נעצר למרגלות המדרגות כדי להציץ בשעון הכיס שלו. הוא אמר לאלואיז שארוחת הערב תוגש בשבע ושיפגוש אותה בפתח חדרה כדי ללוות אותה לחדר האוכל. הוא לא רצה להקדים ולהיראות להוט מדי.

מצד שני, אסור לו לאחר. הוא לא ירוויח כלום אם יגרום לה לחשוב שאינו מעוניין.

הוא סגר את השעון וגלגל את עיניו. הוא מתנהג בדיוק כמו נער צעיר. זה מגוחך. הוא אדון בביתו ומדען רב-הישגים. אסור לו לעמוד ולמנות את הדקות רק כדי לזכות בדעתה החיובית של אישה. אבל בעודו חושב על כך, הציץ בשעונו פעם נוספת כדי לבדוק. שלוש דקות לפני שבע. נפלא. כך יהיה לו די זמן לעלות במדרגות ולפגוש אותה בפתח חדרה, ועוד תישאר לו דקה אחת.

הוא חייך, נהנה מהבזק התשוקה החמים שלו כשחשב עליה בשמלת ערב. הוא קיווה שתהיה כחולה. היא תיראה נפלא בכחול. חיוכו התרחב. היא תיראה נפלא עוד יותר עירומה.

אלא שכאשר מצא אותה, למעלה במסדרון מחוץ לחדר השינה שלה, שערה היה לבן כולו.

כל כולה הייתה לבנה.

לעזאזל. "אוליכר!" שאג. "אמנדה!"

"הו, הם כבר לא כאן," סיננה אלואיז. היא הרימה אליו עיניים זועמות. עיניים זועמות אשר, לא יכול שלא לציין לעצמו, היו החלק היחיד שבה שלא היה מכוסה בשכבה עבה להפליא של קמח.

מזל גדול שהספיקה לעצום אותן בזמן. הוא תמיד העריץ תגובות מהירות של אישה.

"מיס ברידג'רטון," הוא אמר, מושיט את ידו לפנים כדי לעזור לה, ואז מסיג אותה כשהבין שלא ניתן לעזור לה. "אני לא יכול אפילו להתחיל –"

"אל תתנצל בשמם," התיזה.

"כן," אמר. "כמובן. אבל אני מבטיח לך... אני..."

הוא השתתק. למען האמת, המבט בעיניה היה משתיק אפילו את נפוליאון בכבודו ובעצמו.

"סר פיליפ," היא אמרה... לאט, בעצבנות, כשנדמה שהיא תתפוצץ עליו בטירוף זועם. "כמו שאתה רואה, אני לא לגמרי מוכנה לארוחת הערב."

יצר הישרדותו גרם לו ליסוג לאחור. "אני מניח שהתאומים ערכו אצלך ביקור," אמר.

"בהחלט, כן," ענתה, הציניות נוטפת מקולה. "ואז נמלטו. השפנים הקטנים נעלמו בלי להשאיר עקבות."

"טוב, הם ודאי לא רחוקים," אמר והרהר, לא מוחה על הכינוי

המעליב שבהחלט ראוי ביותר לילדיו, בעודו מנסה להמשיך בשיחה כאילו היא לא נראית כמו רוח רפאים מפחידה.

איכשהו, זו נראתה דרך ההתמודדות הטובה ביותר. או למצער, זו שפחותים סיכוייה להביא לכך שתכרוך את אצבעותיה סביב צווארו. "הם ללא ספק ירצו לראות את התוצאות, כמובן," הוא אמר, נסוג עוד צעד לאחור בדיסקרטיות בזמן שהיא השתעלה, מקימה סביבה ענן מסתחרר של קמח. "אני מניח שלא שמעת צחקוקים כלשהם כאשר הקמח נפל? אולי כחכוחים?" היא לטשה בו מבט.

"טוב." הוא מצמץ. "סליחה. בדיחה גרועה."

"היה קשה," היא אמרה, קולה קפוץ כל כך שגרם לו לתהות אם הלסת שלה עומדת להתנפץ, "לשמוע משהו מלבד הרעש של הדלי שפגע בראשי."

"לעזאזל," הוא מלמל, עוקב אחר מבטה עד שענינו מצאו את דלי המתכת הגדול שנח על צידו על השטיח, כמות קטנה של קמח עדיין בתוכו. "נפגעת?" היא הנידה בראשה לשלילה.

הוא הושיט את ידו ואחז בראשה בשתי ידיו, מנסה לאתר חבורות או גבשושיות על עורה.

"סר פיליפ!" היא התפרצה, מנסה להשתחרר מאחיזתו. "אני חייבת לבקש ממך –"

"אל תזוזי," הוא ציווה, מחליק את אגודליו על רקותיה, מחפש אחר פגיעות. הייתה זו מחווה אינטימית, כזו שגרמה לו סיפוק מוזר. היא נראתה בגובה המתאים לצידו, ולו הייתה נקייה, לא בטוח שהיה מצליח להימנע מלהתכופף ולהדביק נשיקה רכה על רקתה.

"אני בסדר," היא כמעט רטנה, משתחררת מאחיזתו. "הקמח שקל יותר מהדלי."

פיליפ רכן והעמיד את הדלי, בוחן בידו את משקלו. הוא היה קל למדי, ולא אמור היה לגרום נזק גדול מדי, ובכל זאת, זה לא היה מסוג הדברים שהיה רוצה שיכו בראשו.

"אני אשרוד, מבטיחה", אמרה.

הוא כחכח בגרונו. "אני מניח שתרצי להתרחץ?"

הוא חשב שאמרה, "אני מניחה שארצה לראות את שני הנבזים הקטנים הללו מתנדרדים בקצה חבל", אבל המילים נלחשו, ורק מפני שזה מה שהוא היה אומר – טוב, זה לא אומר שהיא נוראה באותה המידה.

"אדאג שימלאו לך אמבט", נחפז לומר.

"אל תטרח. המים מהאמבט הקודם שלי עדיין שם."

הוא מצמץ. תזמון התעלול בידי ילדיו לא יכול היה לדייק יותר. "ובכל זאת", הזדרז ואמר, "אדאג לך שהמים יחוממו בכמה דליים של מים נקיים."

הוא מצמץ שוב נוכח מבטה. בחירת מילים גרועה.

"אגש לדאוג לך עכשיו", אמר.

"כן", אמרה בזעף. "עשה זאת."

הוא צעד לאורך המסדרון כדי להעביר את ההוראה לחדרנית, אך ברגע שפנה מעבר לפינה, ראה שחצי תריסר משרתים כבר מציצים בהם, ושהם מתערכים בינם ובין עצמם כמה זמן יעבור לפני שפילפיל ילקה את התאומים באחוריהם.

אחרי ששילח אותם לדרכם עם הוראות למלא מחדש את מי האמבט ללא דיחוי, חזר לאלואיז. הוא היה כבר מכוסה קמח, ולא חשב שמצבו יורע אם יאחז בידה. "אני ממש מצטער", מלמל, מנסה לא לצחוק. תגובתו הראשונה הייתה זעם, אבל עכשיו... טוב, היא באמת נראתה די מגוחכת.

היא נעצה בו מבט, ללא ספק חשה בשינוי במצב רוחו.

הוא מיהר לעטות הבעה רצינית על פניו. "אולי כדאי שתחזרי לחדרך?" הציע.

"ואיפה אשב?" התיזה.

היה משהו בדבריה. ודאי תהרוס כל דבר שתיגע בו, או לפחות תצריך ניקוי יסודי.

"אז אישאר לארח לך חברה", הוא אמר, מנסה להישמע עליוז.

היא הביטה בו במבט שלא היה משועשע.

"כן," הוא אמר, מנסה למלא את הדממה במשהו שאינו קמח. הוא הביט מעבר לדלת, מתרשם מעבודתם היסודית של התאומים, למרות התוצאה העגומה. "אני תוהה איך הם עשו זאת," הררה.

פיה נפער. "זה משנה?"

"טוב," הוא אמר, רואה בהבעתה שאין זה נתיב השיחה הנכון ביותר, אבל בוחר להמשיך בו בכל מקרה, "איני יכול למחול על מעשיהם, כמובן. אבל אין ספק שהדבר נעשה ברוב שכל. איני מבין למה הם קשרו את הדלי, וגם –"
"הם הניחו אותו על ראש הדלת."

"סליחה?"

"יש לי שבעה אחים ואחיות," היא אמרה בביטול. "אתה חושב שמעולם לא ראיתי את התעלול הזה בעבר? הם פתחו את הדלת – רק קצת – ואז העמידו עליה את הדלי בזהירות."

"ולא שמעת אותם?"

היא לטשה בו מבט.

"נכון," הוא אמר. "היית באמבטיה."

"אני לא חושבת," אמרה בקול יהיר, "שאתה מתכוון לרמוז שזו הייתה אשמתי שלא שמעתי אותם."

"מובן שלא," אמר – בזריזות רבה. אם לשפוט את המבט הרצחני שהופיע בעיניה של מיס ברידג'רטון, הוא היה משוכנע למדי שבריאותו ורווחתו תלויים ישירות במהירות שבה יסכים עימה. "למה שלא אניח לך ל..."

באמת הייתה דרך נאותה לתאר את תהליך ההתנקות מכמה קילוגרמים של קמח?

"אראה אותך בארוחת הערב?" שאל, מחליט ששינוי הנושא נדרש

בהחלט.

היא הנהנה, פעם אחת, בקצרה. לא הייתה חמימות רבה בניד הראש הזה, אבל פיליפ שיער בליבו שעליו לשמוח שאינה מתכוונת לעזוב את המחזו עוד באותו ערב.

"אורה לטבחיית לשמור על ארוחת הערב חמה," הוא אמר. "ואדאג לעונשם של התאומים."

"לא," היא אמרה, מעכבת בעדו. "השאר אותם לי." הוא הסתובב באיטיות, מוטרד מעט מנימת קולה. "מה, בדיוק, את מתכוונת לעשות איתם?"
 "איתם, או להם?"

פיליפ מעולם לא חשב שיבוא יום בו יחשוש מאישה, אבל אלוהים עדו, אלואיז ברידג'רטון ממש הפחידה אותו. המבט בעיניה היה שטני באופן חדר־משמעי. "מיס ברידג'רטון," הוא אמר, משלב את זרועותיו, "אני חייב לשאול. מה את מתכוונת לעשות לילדיי?"
 "אני מהרהרת באפשרויות העומדות בפניי." הוא שקל את דבריו. "האם אוכל לסמוך על כך שעדיין יהיו בחיים מחר בבוקר?"
 "כן, בהחלט," ענתה. "חיים, וכשכל איבריהם שלמים, אני מבטיחה לך."

פיליפ לטש בה מבט במשך כמה רגעים, ואז מתח את שפתיו בחיוך איטי ושבע רצון. הייתה לו תחושה שנקמתה של אלואיז ברידג'רטון – תהיה אשר תהיה – היא בדיוק הדבר לו זקוקים ילדיו. אין ספק שמישהי שיש לה שבעה אחים ואחיות תדע בדיוק כיצד לזרוע חורבן באופן הערמומי, החשאי והמתוחכם ביותר.
 "בסדר גמור, מיס ברידג'רטון," הוא אמר, כמעט שמח שהשליכו עליה דלי קמח. "הם שלך."

שעה לאחר מכן, בדיוק כאשר הוא ואלואיז התיישבו לארוחת הערב, החלו הצווחות. פיליפ שמט את הכף מידו; צעקותיה של אמנדה היו מפחידות מהרגיל.

אלואיז לא הנידה אפילו עפעץ כשהכניסה לפיה כף של מרק צבים. "היא בסדר," מלמלה, מנגבת את פיה במפית בתנועה עדינה. טפיפות רגליים מהירות רעמו ממעל, מאותות שאמנדה דוהרת לעבר המדרגות.

פיליפ החל לקום מכיסאו. "אולי כדאי שאני –"
 "הנחת דג במיטתה," אמרה מיס ברידג'רטון, לא לגמרי מחייכת, ובכל זאת נראית מרוצה מעצמה.
 "דג?" חזר אחריה.

"בסדר, זה היה דג די גדול."
 הראשן במוחו צמח במהירות לגודל של כריש טורף, והוא התקשה לנשום. "אה," הוא לא הצליח להתאפק מלשאול, "איפה מצאת דג?"

"גברת סמית," היא אמרה, כאילו הטבחיית שלו מחלקת דגי שמך בכל אחד מימות השבוע.

הוא אילץ את עצמו לחזור לשבת. הוא לא ירוץ להציל את אמנדה. הוא רצה לעשות זאת; בכל זאת ניחן באינסטינקט אבהי מוזר, והיא צווחה כאילו אש הגיהנום מלחכת את בהונותיה.

אבל בתו הציעה את מיטתה; ועכשיו הגיע הזמן לשכב בזו שמיס ברידג'רטון הכינה לה. הוא טבל את כפו במרק שלו, הרים אותה מעט ואז עצר. "ומה הנחת במיטה של אוליבר?"
 "כלום."

הוא קימט את מצחו בשאלה.
 "ככה הוא יהיה במתח," היא הסבירה בקרירות.
 פיליפ הטה את ראשו לעברה בהערכה. היא טובה. "הם יחזירו לך, כמובן," הוא חש שהוא חייב להזהירה, מתוך כבוד.
 "אהיה מוכנה." היא לא נשמעה מודאגת. ואז הביטה היישר לתוך עיניו, מבהילה אותו לרגע במבטה הישיר. "אני מניחה שהם יודעים שהזמנת אותי לכאן בכוונה לבקש ממני להינשא לך."
 "מעולם לא אמרתי להם דבר."
 "לא," מלמלה, "אתה לא."

הוא הביט בה בחריפות, לא מסוגל לקבוע אם דבריה נאמרו כעלבון. "איני חש צורך לעדכן את ילדיי בענייני האישיים." היא משכה בכתפיה, תנועה קטנה ועדינה שהכעיסה אותו. "מיס ברידג'רטון," הוא אמר, "איני זקוק לעצותיך בכל הנוגע לגידול ילדיי."

"לא אמרתי מילה בנושא," היא השיבה, "אף שתרשה לי לציין שנראה שאתה נואש למצוא להם אם, דבר שמעיד כנראה על כך שאתה באמת מעוניין בעזרה." "עד שתסכימי לקבל עלייך את התפקיד," הוא אמר בעצבנות, "את רשאית לשמור את דעותיך לעצמך."

היא שיפדה אותו במבט קפוא, ואז חזרה להתרכז בקערת המרק שלה. עם זאת, אחרי שתי כפות בלבד, השיבה לו מבט מתריס ואמרה, "הם זקוקים למשמעת."

"את חושבת שאיני יודע זאת?"

"הם גם זקוקים לאהבה."

"הם מקבלים אהבה," הוא מלמל.

"ותשומת לב."

"הם מקבלים גם את זה."

"ממך."

פיליפ אולי היה מודע לכך שהוא רחוק מלהיות אב למופת, אבל הוא לא ירשה לאף אחד אחר להגיד את זה. "ואני מניח שהגעת למסקנה לגבי מצב ההזנחה העגום שלהם במהלך שתיים-עשרה השעות שחלפו מהגעתך."

היא נחרה בבוז. "לא נדרשו שתיים-עשרה שעות של הקשבה להם הבוקר, כשהפצירו בך שתבלה איתם כמה דקות עלובות בחברתם." "הם כלל לא עשו זאת," השיב, אבל הרגיש כיצד קצות אוזניו מאדימים, כפי שקרה תמיד כששיקר. הוא לא בילה איתם די זמן, והוא נחרד מכך שהצליחה לעלות על כך בזמן קצר כל כך. "הם ממש התחננו בפניך שלא תהיה עסוק כל היום," ירתה בתגובה. "אם היית מבלה בחברתם קצת יותר זמן —"

"את לא יודעת דבר על הילדים שלי," הוא שרק. "ואת לא יודעת דבר עליי."

היא נעמדה בפתאומיות. "ברור," היא אמרה, והלכה אל הדלת. "חכי!" הוא קרא, מזנק על רגליו. לעזאזל. איך זה קרה? לפני פחות משעה היה משוכנע שתינשא לו, ועכשיו היא באמת ממש בדרכה חזרה ללונדון.

הוא נשף בתסכול. לשום דבר לא הייתה היכולת לעורר את זעמו כמו לילדיו, או לשיחה על אודותם. או, אם לדייק, לשיחה אודות מגרעותיו כאב.

"אני מצטער," אמר, וגם התכוון לכך. או לפחות התכוון לכך מספיק כדי לא לרצות שהיא תעזוב. "בבקשה." הושיט את ידו. "אל תלכי."

"לא ארשה שתתייחס אליי כאילו אני טיפשה." אם יש דבר אחד שלמדתי במהלך שנים-עשרה השעות מאז שהגעתי, אמר, חוזר במכוון על המילים שאמר קודם, "הוא שאינך טיפשה."

היא בחנה אותו במשך עוד כמה רגעים, ואז הניחה את ידה בידו. "לכל הפחות," אמר, ולא היה לו אכפת אם זה נשמע שהוא מתחנך בפניה, "את חייבת להישאר עד שאמנדה תגיע." גבותיה התרוממו בשאלה.

"ודאי תרצי להתענג על ניצחונך," מלמל, ואז הוסיף בלחישתו, "אני יודע שאני הייתי רוצה."

היא הניחה לו להושיבה מחדש, אבל לא הייתה להם יותר מדקה יחד לפני שאמנדה נכנסה לחדר בצרחה, האומנת מזדנבת בעקבותיה. "אבא!" ייבבה אמנדה, משליכה את עצמה לחיקו.

פיליפ חיבק אותה בתנועה מגושמת. עבר זמן מאז עשה זאת, והוא שכח את ההרגשה. "מה בדיוק הבעיה?" שאל, טופח על גבה ליתר ביטחון.

אמנדה משכה את פניה מתוך התנוחה המחופרת בצווארו והצביעה על אלואיז באצבע זועמת ורועדת. "היא," אמרה, כאילו התייחסה לשטן בכבודו ובעצמו.

"מיס ברידג'רטון?" שאל פיליפ.

"היא הניחה דג במיטה שלי!"

"ואת שפכת קמח על ראשה," אמר בקול נחרץ, "אז הייתי אומר שהשתווית."

פיה הקטן של אמנדה נפער. "אבל אתה אבא שלי!"
"נכון."

"אתה אמור להיות בצד שלי!"
"כשאת צודקת."

"זה היה דג," היא התייפחה.

"אני מריח. אני מניח שתיאלצי לעשות אמבטיה."

"אני לא רוצה אמבטיה," היא ייללה. "אני רוצה שתעניש אותה!"
פיליפ חייך אליה. "היא קצת מבוגרת מדי לעונשים, את לא חושבת?"

אמנדה הביטה בו באימה ובחוסר אמון, ולבסוף, כששפתה התחתונה רועדת, התנשפה, "אתה צריך להגיד לה לעזוב. עכשיו!"
פיליפ הוריד את אמנדה לרצפה, מרוצה מהאופן שבו המפגש מתקדם. אולי הייתה זו נוכחותה הרגועה של מיס ברידג'רטון, אבל נראה שיש לו סבלנות רבה מהרגיל. הוא לא הרגיש צורך לצעוק על אמנדה, או לסלק אותה לחדרה כדי לחמוק מהנושא. "סליחה, אמנדה," אמר, "אבל מיס ברידג'רטון היא אורחת שלי, לא שלך, והיא תישאר כאן כל עוד אני ארצה בכך."
אלואיז כחכחה בגרונה. בקול.

"או," תיקן פיליפ, "כל עוד היא תרצה להישאר."
פניה של אמנדה התעוותה מהמחשבה.

"וזה לא אומר," מיהר לומר, "שאת יכולה לענות אותה בניסיון לגרשה מכאן."

"אבל –"

"בלי אבל."

"אבל –"

"מה אמרתי?"

"אבל היא מרשעת!"

"אני חושב שהיא מאוד חכמה," אמר פיליפ, "והלוואי שאני הייתי מניח דג במיטתך כבר לפני חודשים."

אמנדה נסוגה באימה.

"לכי לחדרך, אמנדה."

"אבל יש שם ריח."

"את יכולה להאשים בזה רק את עצמך."

"אבל המיטה שלי –"

"תיאלצי לישון על הרצפה," ענה.

בפנים רועדות – בגוף רועד, למען האמת – היא גררה את עצמה

אל הדלת. "אבל... אבל..."

"כן, אמנדה?" הוא שאל, במה שחשב שהיה קול סבלני באופן מרשים.

"אבל היא לא הענישה את אוליבר," לחשה הילדה הקטנה. "זה לא

היה מאוד הוגן מצידה. הקמח היה רעיון שלו."

פיליפ הרים גבה.

"טוב, הרעיון לא היה רק שלי," התעקשה אמנדה. "המצאנו אותו

יחד."

פיליפ ממש צחק. "במקומך לא הייתי דואג לאוליבר, אמנדה. או

שבעצם," אמר, מלטף את סנטרו באצבע מהורהרת, "דווקא הייתי

דואג. אני בטוח שלמים ברידג'רטון יש עדיין תוכניות בשבילו."

דומה שזה סיפק את אמנדה, והיא מלמלה בקול כמעט בלתי

נשמע, "לילה טוב, אבא," ואז הניחה לאומנת שלה ללוותה מהחדר.

פיליפ שב להתמקד בקערת המרק שלו, מרגיש מרוצה מאוד

מעצמו. הוא לא זכר מתי בפעם האחרונה יצא מהיתקלות עם אחד

התאומים בתחושה שטיפל בעניין כמו שצריך. הוא לגם מהמרק

שלו, ואז, עדיין מחזיק בכף שלו, העיף מבט באלואיז ואמר, "אוליבר

המסכן ודאי רועד מפחד."

היא נראתה כאילו היא מנסה לכבוש חיוך בכל כוחה. "הוא לא

יצליח להירדם."

פיליפ הניד בראשו. "אפילו לא לרגע, נראה לי. ואני מציע לך להיזהר. אני מוכן להתערב שהוא יניח מלכודת כלשהי ליד דלת חדרו."

"כן, רק שאין לי שום תוכניות לענות את אוליבר הערב," אמרה בהינף יד עולץ. "זה יהיה ברור מדי. אני מעדיפה את גורם ההפתעה." "כן," אמר וצחק. "אני יכול לראות את זה."

אלואיז ענתה לו, הבעה זחוחה על פניה. "הייתי כמעט שוקלת להשאיר אותו במצב של סבל נצחי, אבל זה לא יהיה הוגן כלפי אמנדה."

פיליפ נרעד. "אני שונא דגים."

"אני יודעת. כתבת לי."

"באמת?"

היא הנהנה. "מוזר שלגברת סמית יש בכלל דגים במטבח, אבל אני מניחה שהמשרתים אוהבים."

הם שקעו בשתיקה, אך היא הייתה נעימה ונינוחה. וכשאכלו, עוברים ממנה למנה בארוחת הערב, בעודם מדברים על הכול ועל כלום, התחוור לפיליפ שאולי נישואים אינם אמורים להיות עניין קשה כל כך.

עם מרינה, הרגיש תמיד כאילו הוא הולך על קצות בהונותיו ברחבי הבית, תמיד חושש שמא היא עומדת לשקוע באחת מתקופות המלנכוליה שלה, תמיד מאוכזב כאשר נדמה היה שהיא פורשת מעולם החיים, ואכן, כמעט נעלמת.

אבל אולי חיי הנישואים אמורים להיות קלים יותר מכך. אולי הם אמורים להתנהל כך. ביחד. בניחותא.

הוא לא זכר מתי בפעם האחרונה דיבר עם מישהו על אודות ילדיו, או על חינוכם. הנטל שנשא היה שלו לבדו, גם כאשר מרינה עוד הייתה בחיים. מרינה עצמה היוותה נטל, והוא נאבק עדיין באשמה שהרגיש בשל ההקלה שחש לאחר מותה.

אבל אלואיז...

הוא הביט מעבר לשולחן באישה שצנחה לתוך חייו באופן מפתיע

כל כך. שערה הערמוני בהק באור הנרות המנצנץ, ועיניה, כאשר תפסה אותו בווהה בה, נצצו בחיוניות, רומזות שובבות.

בהדרגה החלה להתגבש בו הכרה שהיא בדיוק האישה הנחוצה לו. חכמה, דעתנית, שתלטנית – אלה לא היו דברים שגבר מחפש ברעיה בדרך כלל, אבל פיליפ נזקק נואשות למישהי שתבוא לבית רומני ותתקן דברים. שום דבר לא היה בדיוק כמו שצריך להיות – מהבית, דרך ילדיו, ועד התכריכים הבלתי נראים שהיו תלויים מעל הבית עוד בימי חייה של מרינה, ולמרכה הצער לא הוסרו מעליו גם אחרי מותה. פיליפ היה שמח להעביר חלק מזכויותיו כבעל לרעיה, לו רק תעמיד דברים על מכונם. הוא יהיה מאושר להיבלע בחממה שלו ולתת לה לקחת פיקוד על כל השאר.

אלואיז ברידג'רטון תהיה מוכנה לקחת על עצמה תפקיד שכזה? אלוהים שבשמיים, הוא קיווה שכן.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן